

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2020. gada 2. aprīlī *

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	4
Starptautiskās tiesības	4
Savienības tiesības	5
Direktīva 2011/95/ES	5
Lēmumi 2015/1523 un 2015/1601	6
Tiesvedību priekšvēsture un pirmstiesas procedūras	11
Tiesvedība Tiesā	13
Par prasībām	14
Par pieņemamību	14
Par iebildēm par nepieņemamību lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17 saistībā ar to, ka prasībām neesot priekšmeta un ka tās esot pretrunā LESD 258. pantā paredzētās procedūras mērķim	14
– Lietas dalībnieku argumenti	14
– Tiesas vērtējums	14
Par iebildēm par nepieņemamību lietās C-715/17 un C-718/17 saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu	17
– Lietas dalībnieku argumenti	17
– Tiesas vērtējums	17
Par iebildi par nepieņemamību lietā C-718/17 saistībā ar tiesību uz aizstāvību pirmstiesas procedūrā pārkāpumu	18
– Lietas dalībnieku argumenti	18

* Tiesvedības valodas – čehu, ungāru un poļu.

– Tiesas vērtējums	19
Par iebildi par nepieņemamību lietā C-719/17 saistībā ar nepietiekamu precizitāti vai nekonekvencēm prasības pieteikumā	22
– Lietas dalībnieku argumenti	22
– Tiesas vērtējums	22
Par lietas būtību	23
Par apgalvotās valsts pienākumu neizpildes faktisko pastāvēšanu	23
Par aizstāvības pamatiem, kurus Polijas Republika un Ungārija ir izvirzījuši, pamatojoties uz LESD 72. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 2. punktu	25
– Lietas dalībnieku argumenti	25
– Tiesas vērtējums	26
Par aizstāvības pamatu, ko Čehijas Republika ir izvirzījuši, pamatojoties uz Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētajam pārceļšanas mehānismam it kā piemērošo disfunkciju un efektivitātes trūkumu, tos piemērojot konkrēti	31
– Lietas dalībnieku argumenti	31
– Tiesas vērtējums	31
Par tiesāšanās izdevumiem	33

Valsts pienākumu neizpilde – Lēmumi (ES) 2015/1523 un (ES) 2015/1601 – Katra šī lēmuma 5. panta 2. un 4.–11. punkts – Pagaidu pasākumi starptautiskās aizsardzības jomā Grieķijas Republikas un Itālijas Republikas labā – Ārkārtas situācija, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums noteiktu dalībvalstu teritorijā – Šādu valstspiederīgo pārceļšana uz citu dalībvalstu teritoriju – Pārceļšanas procedūra – Dalībvalstu pienākums regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem norādīt, cik pieteikuma iesniedzēju var ātri pārcelt uz to teritoriju – Secīgi pienākumi, kuru rezultātā tiek veikta faktiskā pārceļšana – Dalībvalstu intereses, kas saistītas ar valsts drošību un sabiedrisko kārtību – Dalībvalsts iespēja atsaukties uz LESD 72. pantu, lai nepiemērotu Savienības tiesību aktus, kuriem ir saistošs spēks

Apvienotajās lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17

par prasību par valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2017. gada 21. un 22. decembrī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *Z. Malúšková* un *A. Stobiecka-Kuik*, kā arī *G. Wils* un *A. Tokár*, pārstāvji,
prasītāja,

pret

Polijas Republiku, ko pārstāv *E. Borawska-Kędzierska* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta:

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *J. Pavliš*, kā arī *A. Brabcová*, pārstāvji,

Ungārija, ko pārstāv *M. Z. Fehér*, pārstāvis,

personas, kas iestājušās lietā C-715/17,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *Z. Malůšková* un *A. Stobiecka-Kuik*, kā arī *G. Wils* un *A. Tokár*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Ungāriju, ko pārstāv *M. Z. Fehér* un *G. Koós*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta:

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *J. Pavliš*, kā arī *A. Brabcová*, pārstāvji,

Polijas Republika, ko pārstāv *E. Borawska-Kędzierska* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā C-718/17,

un

Eiropas Komisija, ko pārstāv *Z. Malůšková* un *A. Stobiecka-Kuik*, kā arī *G. Wils* un *A. Tokár*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Čehijas Republiku, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vláčil* un *J. Pavliš*, kā arī *A. Brabcová*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta:

Ungārija, ko pārstāv *M. Z. Fehér*, pārstāvis,

Polijas Republika, ko pārstāv *E. Borawska-Kędzierska* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā C-719/17,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda trešās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerālvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Alekseev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 15. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2019. gada 31. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar prasības pieteikumu lietā C-715/17 Eiropas Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, tā kā Polijas Republika nav regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem norādījusi pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, tā kopš 2016. gada 16. marta nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Padomes Lēmuma (ES) 2015/1523 (2015. gada 14. septembris), ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2015, L 239, 146. lpp.), 5. panta 2. punktu un Padomes Lēmuma 2015/1601 (2015. gada 22. septembris), ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā (OV 2015, L 248, 80. lpp.), 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar abu šo lēmumu 5. panta 4.–11. punktu.
- 2 Ar prasības pieteikumu lietā C-718/17 Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, tā kā Ungārija nav regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem norādījusi pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu.
- 3 Ar prasības pieteikumu lietā C-719/17 Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, tā kā Čehijas Republika nav regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem norādījusi pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, tā nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar abu šo lēmumu 5. panta 4.–11. punktu.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 4 Konvencija par bēgļa statusu, kas parakstīta 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā (*Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums*, 189. sējums, 150. lpp., Nr. 2545 (1954)), stājās spēkā 1954. gada 22. aprīlī. Tā tika papildināta ar 1967. gada 31. janvārī Ņujorkā parakstīto Protokolu par bēgļa statusu, kas stājies spēkā 1967. gada 4. oktobrī (turpmāk tekstā – “Ženēvas konvencija”).

- 5 Vispirms Ženēvas konvencijas 1. panta A daļā tostarp ir definēts jēdziens “bēglis” šīs konvencijas mērķiem, tālāk F daļā ir norādīts:

“Šīs Konvencijas noteikumi neattiecas uz personu, par kuru ir nopietni iemesli uzskatīt, ka tā:

- a) ir izdarījusi noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā definēts starptautiskajos dokumentos, kas ir sastādīti, lai veidotu noteikumus attiecībā uz šādiem noziegumiem;
- b) ir izdarījusi nopietnu nepolitisku noziegumu ārpus patvēruma valsts pirms uzņemšanas šajā valstī par bēgli;
- c) ir atzīta par vainīgu darbībā, kas ir pretēja Apvienoto Nāciju mērķiem un principiem.”

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95/ES

- 6 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) III nodaļā “Kvalificēšana par bēgli” ietvertā 12. panta “Izslēgšana” 2. un 3. punktā ir paredzēts:

“2. Trešās valsts valstspiederīgos vai bezvalstniekus izslēdz no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem, ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka:

- a) viņš vai viņa ir izdarījis(-usi) noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā noteikts starptautiskos dokumentos, kas sastādīti, lai paredzētu noteikumus pret šādiem noziegumiem;
- b) viņš vai viņa, pirms viņš vai viņa tika uzņemts(-a) kā bēglis, ir ārpus patvēruma valsts izdarījis smagu nepolitisku noziegumu; tas nozīmē laiku, kad izdota uzturēšanās atļauja, pamatojoties uz bēgļa statusa piešķiršanu; īpaši nežēlīgas darbības, pat ja tās veiktas šķietami politisku mērķu vārdā, var atzīt par smagiem nepolitiskiem noziegumiem;
- c) viņš vai viņa [ir] vainīgs(-a) darbībās, kas ir pretējas ANO mērķiem un principiem, kuri izklāstīti [1945. gada 26. jūnijā Sanfrancisko parakstīto] ANO Statūtu preambulā un 1. un 2. pantā.

3. Šā panta 2. punktu piemēro personām, kas kūda vai citādi piedalās tur minēto noziegumu vai darbību izdarīšanā.”

- 7 Direktīvas 2011/95 V nodaļā “Kvalificēšana par personu, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir ietverts 17. pants “Izslēgšana”, saskaņā ar kuru:

“1. Trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku izslēdz no to persona loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka:

- a) viņš vai viņa ir izdarījis(-usi) noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci, kā noteikts starptautiskos dokumentos, kas sastādīti, lai paredzētu noteikumus pret šādiem noziegumiem;

- b) viņš vai viņa [ir] izdarījis(-usi) smagu noziegumu;
 - c) viņš vai viņa [ir] vainīgs(-a) darbībās, kas ir pretējas ANO mērķiem un principiem, kuri izklāstīti ANO Statūtu preambulā un 1. un 2. pantā;
 - d) viņš vai viņa rada draudus tās dalībvalsts sabiedrībai vai drošībai, kurā viņš uzturas.
2. Šā panta 1. punktu piemēro personām, kas kūda vai citādi piedalās tur minēto noziegumu vai darbību izdarīšanā.
3. Dalībvalsts var izslēgt trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku no to personu loka, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, ja viņš pirms uzņemšanas attiecīgajā dalībvalstī ir izdarījis vienu vai vairākus noziegumus, uz kuriem būtu piemērojams cietumsods, ja tie būtu izdarīti attiecīgajā dalībvalstī, un ja viņš atstājis savu izcelsmes valsti vienīgi tādēļ, lai izvairītos no sankcijām par minētajiem noziegumiem.”

Lēmumi 2015/1523 un 2015/1601

- 8 Lēmuma 2015/1601 1., 2., 7., 11., 12., 23., 25., 26., 31. un 32. apsvērumā bija paredzēts:

“(1) Saskaņā ar [LESD] 78. panta 3. punktu, ja viena vai vairākas dalībvalstis saskaras ar ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums, Padome pēc Komisijas priekšlikuma un pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu var paredzēt pagaidu pasākumus attiecīgās dalībvalsts vai dalībvalstu labā.

(2) Saskaņā ar LESD 80. pantu uz Savienības politikas nostādņām robežpārbaudzi, patvēruma un imigrācijas jomā un to īstenošanu ir jāattiecas solidaritātes principam un atbildības taisnīga sadalījuma principam starp dalībvalstīm, bet Savienības aktos, kas pieņemti šajā jomā, jāiekļauj atbilstīgi pasākumi, lai šis princips stātos spēkā.

[..]

(7) Eiropadome 2015. gada 25. un 26. jūnija sanāksmē *inter alia* nolēma, ka paralēli būtu jārikojas trīs galvenajos virzienos – pārcelšana/pārmitināšana, atgriešana/atpakaļuzņemšana/reintegrācija un sadarbība ar izcelsmes un tranzīta valstīm. Ņemot vērā pašreizējo ārkārtas situāciju un apņemšanos stiprināt solidaritāti un atbildību, Eiropadome jo īpaši vienojās par to, ka divos gados pagaidu un izņēmuma kārtā no Itālijas un no Grieķijas uz citām dalībvalstīm tiktu pārceltas 40 000 personas, kurām nepārprotami ir vajadzīga starptautiskā aizsardzība; pārcelšanā piedalītos visas dalībvalstis.

[..]

(11) 2015. gada 20. jūlijā, atspoguļojot īpašo situāciju dažādās dalībvalstīs, konsensa ceļā tika pieņemta [Eiropadomē] sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju rezolūcija par 40 000 personu, kurām nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība, pārcelšanu no Grieķijas un Itālijas. Divu gadu laikposmā tiks pārceltas 24 000 personas no Itālijas un 16 000 personas no Grieķijas. [Eiropas Savienības] Padome 2015. gada 14. septembrī pieņēma Lēmumu [..] 2015/1523, ar ko paredzēja pagaidu un ārkārtas mehānismu to personu pārcelšanai no Itālijas un Grieķijas uz citām dalībvalstīm, kurām ir nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība.

(12) Pēdējos mēnešos pie dienvidu ārējām sauszemes un jūras robežām ir atkal strauji pieaudzis migrācijas spiediens, un, pieaugot to migrantu skaitam, kuri ierodas Grieķijā un dodas prom no tās, migrācijas plūsmas turpina pārvietoties no Vidusjūras reģiona centrālās daļas uz Vidusjūras reģiona austrumu daļu un uz Rietumbalkānu maršrutu. Ņemot vērā šo situāciju, būtu vajadzīgi jauni pagaidu pasākumi, lai mazinātu patvēruma pieprasītāju spiedienu Itālijai un Grieķijai.

[..]

(23) Pasākumi pārcelšanai no Itālijas un no Grieķijas, kas paredzēti šajā lēmumā, ietver pagaidu atkāpi no [Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.),] 13. panta 1. punktā paredzētā noteikuma, saskaņā ar kuru Itālija un Grieķija citādi būtu atbildīgas par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, pamatojoties uz minētās regulas III nodaļā noteiktajiem kritērijiem, kā arī pagaidu atkāpi no procedūras posmiem, tostarp termiņiem, kas noteikti minētās regulas 21., 22. un 29. pantā. Pārējie Regulas [..] Nr. 604/2013 noteikumi [..] joprojām ir piemērojami [..].

[..]

(25) Bija jāizdara izvēle attiecībā uz kritērijiem, kas jāpiemēro, lemjot, kurus un cik pieteikuma iesniedzējus pārceļ no Itālijas un no Grieķijas, neskarot valsts līmeņa lēmumus par patvēruma pieteikumiem. Ir paredzēta skaidra un darboties spējīga sistēma, pamatojoties uz to, cik (pēc *Eurostat* datiem, izmantojot visjaunākos pieejamos statistikas datus) gadījumos (vidēji) no visiem lēmumiem, kas tiek pieņemti pirmajā instancē Savienībā attiecībā uz pieteikumiem starptautiskās aizsardzības saņemšanai, tiek piešķirta starptautiskā aizsardzība pirmajā instancē Savienības līmenī. No vienas puses, šim sliekšnim būtu maksimāli jānodrošina, lai visi pieteikuma iesniedzēji, kuriem nepārprotami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība, varētu pilnībā un ātri izmantot savas tiesības uz aizsardzību pārcelšanas mērķa dalībvalstī. No otras puses, tam būtu, cik iespējams, maksimāli jānovērš tas, ka pieteikuma iesniedzēji, kuri, iespējams, uz pieteikumu saņems negatīvu atbildi, tiek pārceļti uz citu dalībvalsti un tādējādi tiek nepamatoti pagarināta viņu uzturēšanās Savienībā. Šajā lēmumā būtu jāizmanto 75 % sliekšnis, kas noteikts, pamatojoties uz jaunākajiem pieejamajiem atjauninātiem *Eurostat* ceturkšņa datiem par lēmumiem pirmajā instancē.

(26) Pagaidu pasākumi ir paredzēti, lai mazinātu ievērojamo spiedienu uz Itāliju un Grieķiju patvēruma jomā, jo īpaši, pārceļot ievērojamu skaitu pieteikuma iesniedzēju, kuriem nepārprotami vajadzīga starptautiska aizsardzība un kuri būs ieceļojuši Itālijā vai Grieķijā pēc šā lēmuma piemērošanas dienas. Ņemot par pamatu trešo valstu valstspiederīgo kopējo skaitu, kuri 2015. gadā nelikumīgi ieceļojuši Itālijā un Grieķijā, un to personu skaitu, kurām nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība, no Itālijas un Grieķijas kopumā būtu jāpārceļ 120 000 pieteikuma iesniedzēju, kuriem nepārprotami vajadzīga starptautiskā aizsardzība. [..]

[..]

(31) Ir jānodrošina, ka tiek ieviesta ātras pārcelšanas procedūra un ka pagaidu pasākumu īstenošanā dalībvalstis cieši administratīvi sadarbojas un [Eiropas Patvēruma atbalsta birojs (*EASO*)] sniedz operatīvu atbalstu.

(32) Visā pārcelšanas procedūras laikā līdz pat pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanai būtu jāņem vērā valsts drošības un sabiedriskās kārtības apsvērumi. Pilnībā ievērojot pieteikuma iesniedzēja pamattiesības, tostarp attiecīgos noteikumus par datu aizsardzību, ja dalībvalstij ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs rada draudus tās valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, tai būtu par to jāinformē pārējās dalībvalstis.”

9 Lēmuma 2015/1601 1., 2., 7., 23., 25., 26., 31. un 32. apsvērums būtībā bija izteikts identiski attiecīgi Lēmuma 2015/1523 1., 2., 6., 18., 20., 21., 25. un 26. apsvērumam.

10 Lēmuma 2015/1601 1. panta “Priekšmets” 1. punktā, kurš būtībā ir formulēts identiski Lēmuma 2015/1523 1. pantam, bija noteikts:

“Ar šo lēmumu Itālijas un Grieķijas labā tiek noteikti pagaidu pasākumi starptautiskās aizsardzības jomā, lai palīdzētu šīm valstīm labāk pārvarēt ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums šajās dalībvalstīs.”

11 Katra šī lēmuma 2. pantā “Definīcijas” bija paredzēts:

“Šajā lēmumā piemēro šādas definīcijas:

[..]

e) “pārcelšana” ir pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana no tās dalībvalsts teritorijas, kura atbilstīgi Regulas [..] Nr. 604/2013 III nodaļā noteiktajiem kritērijiem ir tā, kas ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, uz pārcelšanas mērķa dalībvalsts teritoriju;

f) “pārcelšanas mērķa dalībvalsts” ir dalībvalsts, kas kļūst atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ievērojot Regulu [..] Nr. 604/2013, pēc pieteikuma iesniedzēja pārcelšanas uz minēto dalībvalsti.”

12 Lēmuma 2015/1601 3. pantā “Darbības joma” identiskā formulējumā Lēmuma 2015/1523 3. pantam bija noteikts:

“1. Pārcelšana, ievērojot šo lēmumu, notiek vienīgi attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju, kas starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzis Itālijā vai Grieķijā un attiecībā uz ko minētās valstīs citādi būtu bijušas atbildīgas, ievērojot Regulas [..] Nr. 604/2013 III nodaļā noteiktos kritērijus atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

2. Pārcelšanu, ievērojot šo lēmumu, piemēro vienīgi pieteikuma iesniedzējam, kam ir tāda valstspiederība, attiecībā uz kuru saskaņā ar jaunākajiem pieejamajiem, ik ceturksni atjauninātajiem visas Savienības vidējiem *Eurostat* datiem pirmajā instancē pieņemto pozitīvo starptautiskās aizsardzības piešķiršanas lēmumu procentuālā attiecība pret visiem pieteikumiem starptautiskās aizsardzības piešķiršanai, kā minēts [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūram starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.)] III nodaļā, ir 75 % vai vairāk. [..]”

13 Lēmuma 2015/1523 4. pantā bija paredzēta 40 000 personu, kurām nepārprotami nepieciešama starptautiska aizsardzība, pārcelšana no Itālijas un Grieķijas, no kurām 24 000 personu bija jāpārceļ no Itālijas un 16 000 – no Grieķijas, uz pārējo dalībvalstu teritoriju, attiecībā uz kurām bija piemērojams šis lēmums, bet starp kurām nebija Ungārijas.

14 Direktīvas 2015/1601 4. pantā bija noteikts:

“1. 120 000 pieteikuma iesniedzējus pārceļ uz citām dalībvalstīm šādi.

a) 15 600 pieteikuma iesniedzēju pārceļ no Itālijas uz citu dalībvalstu teritoriju saskaņā ar I pielikumā izklāstīto tabulu.

b) 50 400 pieteikuma iesniedzēju pārceļ no Grieķijas uz citu dalībvalstu teritoriju saskaņā ar II pielikumā izklāstīto tabulu.

c) 54 000 pieteikuma iesniedzēju pārceļ uz citu dalībvalstu teritoriju proporcionāli skaitļiem, kuri sniegti I un II pielikumā, vai nu saskaņā ar šā panta 2. punktu, vai ar šā lēmuma grozījumu, kā minēts 1. panta 2. punktā un šā panta 3. punktā.

2. No 2016. gada 26. septembra 1. punkta c) apakšpunktā minētos 54 000 pieteikuma iesniedzēju pārceļ no Itālijas un Grieķijas tādā proporcijā, kāda izriet no 1. punkta a) un b) apakšpunkta, uz citu dalībvalstu teritoriju proporcionāli I un II pielikumā izklāstītajiem skaitļiem. Komisija iesniedz Padomei priekšlikumu par skaitļiem, kas attiecīgi jāiedala katrai dalībvalstij.

[..]”

15 Ar Padomes Lēmuma (ES) 2016/1754 (2016. gada 29. septembris) (OV 2016, L 268, 82. lpp.) 1. pantu Lēmuma 2015/1601 4. pants tika papildināts ar šādu punktu:

“3.a Saistībā ar 1. punkta c) apakšpunktā minēto pieteikuma iesniedzēju pārceļšanu dalībvalstis var izvēlēties pildīt savas saistības, uzņemot savā teritorijā Sīrijas valstspiederīgos, kuri atrodas Turcijā, saskaņā ar valstu vai daudzpusējām likumīgas uzņemšanas shēmām personām, kurām nepārprotami nepieciešama starptautiskā aizsardzība, bet izņemot pārmitināšanas shēmu, kas bija dalībvalstu valdību pārstāvju 2015. gada 20. jūlija [Eiropadomes] sanāsmē izdarīto secinājumu priekšmets. Šādā veidā dalībvalsts uzņemto personu skaits atbilstoši samazina attiecīgās dalībvalsts pienākumu.

[..]”

16 Lēmuma 2015/1601 I un II pielikumā bija ietvertas tabulas, kurās dalībvalstīm, bet ne Grieķijas Republikai un Itālijas Republikai, attiecībā uz kurām šis lēmums bija piemērojams, tostarp Polijas Republikai, Ungārijai un Čehijas Republikai, bija norādīts to starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju attiecīgi no Itālijas un Grieķijas, kuri ir jāpārceļ uz katru šo dalībvalsti, saistošais iedalījums.

17 Lēmuma 2015/1601 5. pantā “Pārceļšanas procedūra” bija paredzēts:

[..]

2. Dalībvalstis regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem norāda, cik pieteikuma iesniedzējus var ātri pārceļ uz to teritoriju, un citu svarīgu informāciju.

3. Ņemot par pamatu šo informāciju, Itālija un Grieķija ar EASO un, attiecīgā gadījumā, ar 8. punktā minēto dalībvalstu sadarbības koordinātoru atbalstu identificē konkrētus pieteikuma iesniedzējus, kurus varētu pārceļ uz citām dalībvalstīm, un cik vien drīz iespējams iesniedz minēto dalībvalstu kontaktpunktiem visu būtisko informāciju. Minētajā nolūkā priekšroku dod mazāk aizsargātiem pieteikuma iesniedzējiem [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (OV 2013, L 180, 96. lpp.),] 21. panta 22. punkta nozīmē.

4. Pēc tam, kad pārceļšanas mērķa dalībvalsts ir sniegusi apstiprinājumu, Itālija un Grieķija cik drīz vien iespējams, apspriežoties ar EASO, pieņem lēmumu par katra identificētā pieteikuma iesniedzēja pārceļšanu uz konkrētu pārceļšanas mērķa dalībvalsti un paziņo to pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar 6. panta 4. punktu. Lēmumu neapstiprināt pieteikuma iesniedzēja pārceļšanu pārceļšanas mērķa dalībvalsts var pieņemt vienīgi tad, ja ir pamatots iemesls, kā minēts 7. punktā.

5. Pieteikuma iesniedzējus, no kuriem, ievērojot [Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 603/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās

aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 1077/2011, ar ko izveido Eiropas Aģentūru lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (OV 2013, L 180, 1. lpp.),] 9. pantā izklāstītās saistības, jāpaņem pirkstu nospiedumi, var ierosināt pārcelt tikai tad, ja viņu pirkstu nospiedumi ir paņemti un nosūtīti uz *Eurodac* centrālo sistēmu, ievērojot minēto regulu.

6. Pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana uz pārcelšanas mērķa dalībvalsts teritoriju notiek iespējami drīz pēc datuma, kurā attiecīgajai personai ir paziņots šā lēmuma 6. panta 4. punktā minētais pārsūtīšanas lēmums. Itālija un Grieķija nosūta pārcelšanas mērķa dalībvalstij pārsūtīšanas datumu un laiku, kā arī visu citu atbilstīgo informāciju.

7. Dalībvalstis saglabā tiesības atteikties pārcelt pieteikuma iesniedzēju vienīgi tad, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka viņš rada draudus to valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, vai ja ir nopietni iemesli piemērot Direktīvas 2011/95/ES 12. un 17. pantā izklāstītos izslēgšanas noteikumus.

8. Visu šajā pantā aprakstīto pārcelšanas procedūras aspektu īstenošanai dalībvalstis pēc visas atbilstīgās informācijas apmaiņas var lemt norīkot uz Itāliju un Grieķiju sadarbības koordinātorus.

9. Saskaņā ar Savienības *acquis* dalībvalstis pilnībā izpilda savus pienākumus. Attiecīgi Itālija un Grieķija pārcelšanas procedūrā garantē identifikāciju, reģistrāciju un pirkstu nospiedumu ņemšanu. Lai nodrošinātu to, ka process paliek efektīvs un pārvaldāms, uzņemšanas objekti un pasākumi ir organizēti pienācīgi, lai cilvēkus izmitinātu pagaidu kārtā, ievērojot Savienības *acquis*, līdz tiek pieņemts lēmums par viņu situāciju. Pieteikuma iesniedzēji, kuri izvairās no pārcelšanas procedūras, no pārcelšanas tiek izslēgti.

10. Šajā pantā paredzēto pārcelšanas procedūru pabeidz cik iespējams drīz un ne vēlāk kā divus mēnešus no brīža, kad pārcelšanas mērķa dalībvalsts ir norādījusi 2. punktā minēto informāciju, izņemot gadījumu, kad pārcelšanas mērķa dalībvalsts apstiprinājums, kas minēts 4. punktā, notiek īsākā laikā nekā divās nedēļās pirms minētā divu mēnešu laikposma beigām. Šādos gadījumos termiņu pārcelšanas procedūras pabeigšanai var pagarināt uz laikposmu, kas nepārsniedz divas nedēļas. Turklāt šo termiņu attiecīgā gadījumā var pagarināt uz vēl četru nedēļu laikposmu, ja Itālija vai Grieķija demonstrē objektīvus praktiskus šķēršļus, kas neļauj pārsūtīšanai notikt.

Ja pārcelšanas procedūra minētajos termiņos netiek pabeigta un ja vien Itālija un Grieķija nevienojas ar pārcelšanas mērķa dalībvalsti par saprātīgu termiņa pagarinājumu, Itālija un Grieķija joprojām ir atbildīgas par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013.

11. Pārcelšanas mērķa dalībvalsts pēc pieteikuma iesniedzēja pārcelšanas paņem un nosūta uz *Eurodac* centrālo sistēmu pieteikuma iesniedzēja pirkstu nospiedumus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 603/2013 9. pantu un atjaunina datu kopas saskaņā ar minētās regulas 10. pantu un, attiecīgā gadījumā, ar tās 18. pantu.”

18 Lēmuma 2015/1523 5. pants “Pārcelšanas procedūra” būtībā bija formulēts tāpat kā Lēmuma 2015/1601 5. pants.

19 Gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 12. pantā tostarp bija paredzēts, ka Komisija ik pēc sešiem mēnešiem ziņo Padomei par šo lēmumu īstenošanu.

- 20 Komisija pēc tam apņēmas sniegt ikmēneša ziņojumus par dažādu Savienības līmenī veikto starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšanas un pārmitināšanas pasākumu īstenošanu, starp kuriem ir Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētie pasākumi. Pamatojoties uz minēto, Komisija Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei iesniedza piecpadsmit ziņojumus par pārcelšanu un pārmitināšanu.
- 21 2017. gada 15. novembrī un 2018. gada 14. martā Komisija iesniedza arī progresa ziņojumus, kuri tostarp ietvēra aktualizētus datus par pārcelšanu, kas veikta saskaņā ar Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601.
- 22 No Lēmuma 2015/1523 13. panta 1. un 2. punkta izriet, ka tas stājās spēkā 2015. gada 16. septembrī un bija piemērojams līdz 2017. gada 17. septembrim. Šī lēmuma 13. panta 3. punktā bija paredzēts, ka tas piemērojams personām, kuras Itālijas teritorijā vai Grieķijas teritorijā ir ieceļojušas no 2015. gada 16. septembra līdz 2017. gada 17. septembrim, kā arī starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem, kuri šo dalībvalstu teritorijā ir ieceļojuši no 2015. gada 15. augusta.
- 23 Atbilstoši Lēmuma 2015/1601 13. panta 1. un 2. punktam šis lēmums stājās spēkā 2015. gada 25. septembrī un bija piemērojams līdz 2017. gada 26. septembrim. Šī lēmuma 13. panta 3. punktā bija noteikts, ka tas piemērojams personām, kuras Itālijas un Grieķijas teritorijās ir ieceļojušas no 2015. gada 25. septembra līdz 2017. gada 26. septembrim, kā arī starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem, kuri kādā no šīm teritorijām ir ieceļojuši no 2015. gada 24. marta.

Tiesvedību priekšvēsture un pirmstiesas procedūras

- 24 2015. gada 16. decembrī Polijas Republika norādīja, ka, piemērojot Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 5. panta 2. punktu, uz to teritoriju var ātri pārcelt 100 starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, no kuriem 65 starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzējus var ātri pārcelt no Grieķijas un 35 – no Itālijas. Pēc tam Grieķijas Republika un Itālijas Republika identificēja attiecīgi 73 un 36 personas, kuras uzņemt tās bija lūgušas Polijas Republikai. Šī pēdējā minētā dalībvalsts šos pieteikumus atstāja bez ievēribas, un neviens starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs nav ticis pārcelts uz šo dalībvalsti atbilstoši Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601. Polijas Republika pēc tam vairs nav uzņēmusies nekādas saistības attiecībā uz pārcelšanu.
- 25 Netiek apstrīdēts, ka Ungārija, kura nav piedalījusies Lēmumā 2015/1523 paredzētajā brīvprātīgas pārcelšanas pasākumā, nevienā brīdī nav norādījusi starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju skaitu, kuri, piemērojot Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, var ātri tikt pārcelti uz tās teritoriju, un ka līdz ar to neviens starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs nav ticis pārcelts uz šīs dalībvalsts teritoriju atbilstoši šim lēmumam.
- 26 2016. gada 5. februārī un 13. maijā Čehijas Republika norādīja, ka, piemērojot gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, attiecīgi 30 un 20 starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji var ātri tikt pārcelti uz tās teritoriju, no kuriem 20 un vēlāk 10 var tikt ātri pārcelti no Grieķijas un divreiz 10 – no Itālijas. Grieķijas Republika un Itālijas Republika identificēja attiecīgi 30 un 10 personas, kuras tās lūdza pārcelt uz Čehijas Republiku. Šī pēdējā minētā dalībvalsts piekrita pārcelt 15 personas no Grieķijas, no kurām 12 personas arī tika faktiski pārceltas. Čehijas Republika nav uzņēmusi nevienu no Itālijas Republikas identificētajām personām un nav veikusi nevienu pārcelšanu no Itālijas uz Čehijas Republiku. Līdz ar to kopumā 12 starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēji, kuri visi tika uzņemti no Grieķijas, tika pārcelti uz Čehijas Republikas teritoriju saskaņā ar Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601. Pēc 2016. gada 13. maija Čehijas Republika vairs nav uzņēmusies nekādas saistības attiecībā uz pārcelšanu.

- 27 Ar 2016. gada 10. februāra vēstulēm Komisija tostarp aicināja Polijas Republiku, Ungāriju un Čehijas Republiku vismaz ik pēc trim mēnešiem paziņot informāciju attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju skaitu, kurus var pārcelt uz to teritoriju, un šādus pieteikumu iesniedzējus pārcelt regulāri, lai nodrošinātu savu tiesisko pienākumu izpildi.
- 28 Ar 2016. gada 5. augusta vēstulēm Komisija atgādināja visām dalībvalstīm to pārcelšanas pienākumus atbilstoši Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601.
- 29 2017. gada 28. februāra vēstulē, ko Komisija kopā ar Eiropas Savienības Padomes prezidējošo valsti nosūtīja dalībvalstu ārlietu ministriem, dalībvalstis, kuras vēl nebija veikušas pārcelšanu vai nebija pārcēlušas proporcionāli to saistošajam iedalījumam, tika aicinātas nekavējoties pastiprināt centienus.
- 30 2017. gada 1. marta vēstulē Čehijas Republika norādīja – tā uzskata, ka tās sākotnējais, proti, 2016. gada 5. februāra, piedāvājums pārcelt 30 personas ir bijis pietiekams.
- 31 2017. gada 5. jūnijā Čehijas Republika pieņēma Rezolūciju Nr. 439, ar kuru tā nolēma apturēt to savu pienākumu īstenošanu, kurus tā bija uzņēmusies Eiropadomes sanāsmē 2015. gada 25. un 26. jūnijā, kuri pēc tam tika oficiāli apstiprināti dalībvalstu valdību pārstāvju sanāsmē, kas sanāca Eiropadomē 2015. gada 20. jūlijā, un kuri tika ieviesti ar Lēmumu 2015/1523, kā arī to pienākumu izpildi, kuri izriet no Lēmuma 2015/1601, “ņemot vērā ievērojamo situācijas pasliktināšanos attiecībā uz drošību [...] Savienībā un acīmredzamu pārcelšanas shēmas disfunkciju”.
- 32 Vairākos ziņojumos Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei par pārcelšanu un pārmitināšanu Komisija uzstāja, lai dalībvalstis regulāri norādītu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju skaitu, kurus var pārcelt uz to teritoriju saskaņā ar pienākumiem, kuri attiecas uz katru dalībvalsti saskaņā ar Lēmumu 2015/1523 un/vai Lēmumu 2015/1601, un faktiski veiktu pārcelšanu proporcionāli to saistībām un it īpaši to saistošajam iedalījumam, kurš paredzēts Lēmuma 2015/1601 I un II pielikumā, norādot, ka pretējā gadījumā pret tām var tikt celta prasība par valsts pienākumu neizpildi.
- 33 2016. gada 18. maija paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Trešais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 360 *final*), 2016. gada 15. jūnija paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Ceturtais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 416 *final*), 2016. gada 13. jūlija paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Piektais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 480 *final*), 2016. gada 28. septembra paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Sestais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 636 *final*), 2016. gada 9. novembra paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Septītais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 720 *final*), kā arī 2016. gada 8. decembra paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Astotais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2016) 791 *final*) Komisija norādīja, ka tā sev patur tiesības izmantot pilnvaras saskaņā ar Līgumiem, ja attiecīgās dalībvalstis neveiktu nepieciešamos pasākumus, lai ievērotu to saistības pārcelšanas jomā, kādas tās paredzētas ar Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601.
- 34 Turklāt 2017. gada 8. februāra paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Devītais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 74 *final*), 2017. gada 2. marta paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Desmitais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 202 *final*), 2017. gada 12. aprīļa paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Vienpadsmitais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 212 *final*), kā arī 2017. gada 16. maija paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Divpadsmitais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 260 *final*) Komisija konkrēti pieprasīja, lai Polijas Republika, Ungārija un Čehijas Republika izpildītu pārcelšanas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmumu 2015/1523 un/vai Lēmumu 2015/1601, pārceļot

starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzējus un uzņemtās saistības attiecībā uz pārcelšanu. Tā norādīja, ka tā patur sev iespēju pret šīm dalībvalstīm uzsākt procedūras par valsts pienākumu neizpildi, ja tās visdrīzākajā iespējamā laikā neizpildīs savus pienākumus.

- 35 Divpadsmitajā ziņojumā par pārcelšanu un pārmitināšanu Komisija pieprasīja, lai dalībvalstis – kas vēl nav pārcēlušas nevienu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vai kas gada laikā nav norādījušas starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju skaitu, kuri no Grieķijas un Itālijas var tikt pārcelti uz to teritoriju, – nekavējoties vai vēlākais mēneša laikā veiktu šo pārcelšanu un izpildītu saistības.
- 36 Ar 2017. gada 15. jūnija brīdinājuma vēstulēm, kuras attiecas uz Ungāriju un Čehijas Republiku, un ar 2017. gada 16. jūnija brīdinājuma vēstuli, kura attiecas uz Polijas Republiku, Komisija pret šīm trim dalībvalstīm uzsāka procedūru par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. panta 1. punktu. Šajās vēstulēs Komisija norādīja, ka šīs dalībvalstis nav ievērojušas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, un tādējādi to sekojošos pienākumus attiecībā uz pārcelšanu, kas paredzēti Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktā un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktā.
- 37 Tā kā Komisiju nepārlicināja Polijas Republikas, Ungārijas un Čehijas Republikas atbildes uz šīm brīdinājuma vēstulēm, tā 2017. gada 26. jūlijā nosūtīja argumentētu atzinumu katrai no šīm trim dalībvalstīm, saglabājot savu nostāju, saskaņā ar kuru Polijas Republika kopš 2016. gada 16. marta, Ungārija kopš 2015. gada 25. decembra un Čehijas Republika kopš 2016. gada 13. augusta nav izpildījušas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī tādējādi to sekojošos pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktu, vienlaikus aicinot šīs trīs dalībvalstis veikt nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu minētos pienākumus četrus nedēļu laikā vai vēlākais 2017. gada 23. augustā.
- 38 Čehijas Republika ar 2017. gada 22. augusta vēstuli, kā arī Polijas Republika un Ungārija ar tā paša gada 23. augusta vēstulēm atbildēja uz minētajiem argumentētajiem atzinumiem.
- 39 2017. gada 6. septembra paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Piecpadsmitais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 465 *final*) Komisija atkārtoti konstatēja, ka Polijas Republika un Ungārija ir vienīgās dalībvalstis, kuras nav pārcēlušas nevienu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, ka Polijas Republika vairs nav uzņēmusies saistības kopš 2015. gada 16. decembra, ka Čehijas Republika vairs nav uzņēmusies šādas saistības kopš 2016. gada 13. maija un ka tā vairs nav veikusi pārcelšanas kopš 2016. gada augusta. Tā pieprasīja, lai šīs trīs dalībvalstis bez kavēšanās uzņemtos saistības attiecībā uz pārcelšanu un nekavējoties veiktu šo pārcelšanu. Turklāt tā šajā paziņojumā atsaucās uz 2017. gada 6. septembra spriedumu Slovākija un Ungārija/Padome (C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631), norādot, ka ar šo spriedumu Tiesa ir apstiprinājusi Lēmuma 2015/1601 spēkā esamību.
- 40 Ar 2017. gada 19. septembra vēstulēm Komisija vērsa Polijas Republikas, Ungārijas un Čehijas Republikas uzmanību uz šo spriedumu, vēlreiz norādot, ka ar to ir apstiprināta Lēmuma 2015/1601 spēkā esamība, un aicināja šīs trīs dalībvalstis visdrīzākajā laikā veikt nepieciešamos pasākumus, lai uzņemtos saistības attiecībā uz pārcelšanu un veiktu šo pārcelšanu.
- 41 Tā kā Komisija atbildi uz šīm vēstulēm nesaņēma, tā nolēma celt šīs prasības.

Tiesvedība Tiesā

- 42 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 8. jūnija lēmumu Čehijas Republikai un Ungārijai tika dota atļauja iestāties lietā C-715/17 Polijas Republikas prasījumu atbalstam.

- 43 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 12. jūnija lēmumu Ungārijai un Polijas Republikai tika dota atļauja iestāties lietā C-719/17 Čehijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 44 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 13. jūnija lēmumu Čehijas Republikai un Polijas Republikai tika dota atļauja iestāties lietā C-718/17 Ungārijas prasījumu atbalstam.
- 45 Pēc lietas dalībnieku un ģenerāladvokātes uzklaušanās šajā jautājumā tika nolemts šīs lietas apvienot sprieduma taisīšanai saskaņā ar Tiesas Reglamenta 54. pantu, jo tās ir saistītas.

Par prasībām

Par pieņemamību

- 46 Trīs aplūkotās dalībvalstis izvirza vairākus argumentus, lai apstrīdētu attiecībā uz tām celtās prasības par valsts pienākumu neizpildi pieņemamību.

Par iebildēm par nepieņemamību lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17 saistībā ar to, ka prasībām neesot priekšmeta un ka tās esot pretrunā LESD 258. pantā paredzētās procedūras mērķim

– Lietas dalībnieku argumenti

- 47 Trīs aplūkotās dalībvalstis būtībā apgalvo, ka pret tām celtā prasība esot nepieņemama, jo – ja Tiesa konstatētu, ka no Lēmuma 2015/1523 un/vai Lēmuma 2015/1601 izrietošie pienākumi nav izpildīti, kas arī tām tiek pārmests, tomēr būtu neiespējami katrai aplūkotajai dalībvalstij to novērst, īstenojot katra šī lēmuma 5. panta 2. un 4.–11. punktā noteiktos pienākumus, jo to piemērošanas laikposms un tādējādi ar tiem noteiktie pienākumi attiecīgi kopš 2017. gada 17. septembra un 26. septembra esot galīgi beigušies.
- 48 No Tiesas judikatūras izrietot, ka tādas prasības mērķim, kura celta saskaņā ar LESD 258. pantu, ir jābūt vēršam uz pienākumu neizpildes konstatēšanu, lai panāktu, ka šī pienākumu neizpilde tiktu izbeigta, un tās vienīgais mērķis nevar būt pasludināt pilnībā deklaratīvu spriedumu, ar kuru konstatē pienākumu neizpildi.
- 49 Līdz ar to prasībām neesot priekšmeta un tās nekalpojot LESD 258. pantā paredzētās procedūras par valsts pienākumu neizpildi mērķim.
- 50 Turklāt attiecībā uz pienākumu neizpildi, kas izriet no Savienības aktiem, kuru piemērošanas laikposms ir galīgi beidzies, un ko vairs nevar novērst, Komisija nevarot atsaukties uz pietiekamu interesi lūgt Tiesu konstatēt šo pienākumu neizpildi.
- 51 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

– Tiesas vērtējums

- 52 Ir jāatgādina, ka ar LESD 258. pantā paredzēto procedūru sasniedzamais mērķis ir panākt objektīvu atzinumu par to, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti LESD vai atvasināto tiesību aktā, un šī procedūra ļauj turklāt noteikt, vai dalībvalsts konkrētajā gadījumā ir pārkāpusi Savienības tiesības (spriedums, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 53 Šajā kontekstā viens no pirmstiesas procedūras mērķiem ir dot attiecīgajai dalībvalstij iespēju izpildīt savus no Savienības tiesībām izrietošos pienākumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. septembris, Komisija/Slovākija, C-433/13, EU:C:2015:602, 39. un 40. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 54 No LESD 258. panta otrās daļas teksta izriet, ka gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts argumentētajā atzinumā izvirzītās prasības neizpilda tajā noteiktā termiņā, Komisija var vērsties Tiesā. Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai pienākumu neizpildes esamība līdz ar to ir jāizvērtē, aplūkojot situāciju dalībvalstī, kāda tā bija šī termiņa beigās (spriedums, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Ir taisnība, kā norāda konkrētās trīs dalībvalstis, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijas uzdevums ir pēc savas ierosmes un vispārīgajās interesēs rūpēties par to, lai dalībvalstis piemērotu Savienības tiesības, un atklāt iespējamu no tām izrietošu pienākumu neizpildi ar mērķi panākt, lai tiktu pārtraukta šo pienākumu neizpilde (skat. tostarp spriedumu, 2011. gada 7. aprīlis, Komisija/Portugāle, C-20/09, EU:C:2011:214, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Tomēr šī judikatūra ir jāsaprot tādējādi, ka ar prasību par valsts pienākumu neizpildi Komisija var vienīgi lūgt Tiesu konstatēt, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde, ar mērķi panākt, ka tā tiek pārtraukta. Tādējādi Komisija, piemēram, nevar lūgt Tiesu saistībā ar prasību par pienākumu neizpildi dot rīkojumu dalībvalstij īstenot konkrētu rīcību, lai nodrošinātu atbilstību Savienības tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 7. aprīlis, Komisija/Portugāle, C-20/09, EU:C:2011:214, 41. punkts).
- 57 Savukārt prasība par valsts pienākumu neizpildi ir pieņemama, ja Komisija vienīgi lūdz Tiesu konstatēt apgalvotās pienākumu neizpildes esamību tostarp tādā situācijā kā šajā lietā, kurā Savienības atvasināto tiesību akts, kura pārkāpums tiek apgalvots, ir pilnībā pārtraucis būt piemērojams pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām.
- 58 Proti, ņemot vērā šā sprieduma 52. punktā atgādināto judikatūru, šāda prasība par valsts pienākumu neizpildi – ciktāl tās mērķis ir panākt Tiesas objektīvu atzinumu par to, ka dalībvalsts nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti atvasināto tiesību aktā, un ļauj noteikt, vai dalībvalsts konkrētajā gadījumā ir pārkāpusi Savienības tiesības, – pilnībā iekļaujas LESD 258. pantā paredzētās procedūras sasniedzamajā mērķī.
- 59 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas termiņš ir galīgi beidzies attiecīgi 2017. gada 17. un 26. septembrī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 94. punkts).
- 60 Šajā ziņā konkrētās trīs dalībvalstis atsaucas uz apstākli, ka vairs neesot iespējams novērst apgalvoto pienākumu neizpildi, jo Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposms ir galīgi beidzies. Tomēr šis apstāklis, pieņemot, ka tas tiek pierādīts, nevar izraisīt šo prasību nepieņemamību.
- 61 Proti, konkrētajām trim dalībvalstīm tika piedāvāta iespēja izbeigt tām pārmesto pienākumu neizpildi, pirms bija beidzies argumentētajos atzinumos noteiktais termiņš, proti, līdz 2017. gada 23. augustam, un tāpat pirms Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposma beigām, uzņemoties saistības attiecībā uz pārcelšanu atbilstoši Lēmuma 2015/1523 un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktam un faktiski veicot pārcelšanu, tādējādi izpildot pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktu un/vai saskaņā ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktu, ko Komisija tām turklāt prasīja virknē vēstuļu un vairākos tās ikmēneša paziņojumos par pārcelšanu un pārmitināšanu.

- 62 Tā kā argumentētajos atzinumos šādi noteiktā termiņa beigu dienā pienākumi, kuri dalībvalstīm izriet no Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601, joprojām bija spēkā un – kā norāda Komisija un kas šajā ziņā nav ticis apstrīdēts – attiecīgās trīs dalībvalstis joprojām nebija izpildījušas šos pienākumus, lai gan Komisija tām bija sniegusi iespēju to izdarīt vēlākais līdz minētajam datumam, un kaut arī minēto lēmumu piemērošanas laikposms beidzās vēlāk, šī iestāde varēja celt šīs prasības, ar kurām Tiesai tiek lūgts konstatēt apgalvoto pienākumu neizpildi.
- 63 Ja attiecīgo trīs dalībvalstu argumentācija tiktu atbalstīta, tad ikviena dalībvalsts – kura ar savu rīcību apdraudētu uz LESD 78. panta 3. punkta pamata pieņemta lēmuma mērķa sasniegšanu, kas šīs tiesību normas izpratnē ir piemērojams kā “pagaidu pasākums” tikai ierobežotu laikposmu, kā tas ir Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 90. un 94. punkts), – varētu izvairīties no procedūras par valsts pienākumu neizpildi tā iemesla dēļ vien, ka pienākumu neizpilde skar Savienības tiesību aktu, kura piemērošanas termiņš jau ir beidzies galīgi pēc tam, kad beidzās argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, kā rezultātā dalībvalstis varētu gūt labumu no pašu vainas (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 48. punkts).
- 64 Šādā gadījumā Komisija nevarētu rīkoties saskaņā ar tai LESD 258. pantā paredzēto kompetenci, vērstoties pret attiecīgo dalībvalsti Tiesā nolūkā panākt, ka tiek konstatēta šāda pienākumu neizpilde, un pilnībā izpildīt savu Līgumu ievērošanas uzraudzītājas lomu, kas tai paredzēta LES 17. pantā (spriedums, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 49. punkts).
- 65 Turklāt tādos apstākļos, kādi ir šajās lietās, atzīstot, ka nav pieņemama prasība par valsts pienākumu neizpildi pret dalībvalsti, kas ir pārkāpusi tādus uz LESD 78. panta 3. punkta pamata pieņemtus lēmumus, kādi ir Lēmumi 2015/1523 un 2015/1601, tiktu apdraudēts gan šo lēmumu saistošais raksturs, gan arī, vispārīgāk, vērtību – kuras saskaņā ar LES 2. pantu ir Savienības pamatā un kurās ietilpst arī tiesiskums – ievērošana (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 50. punkts).
- 66 Konkrētās pienākumu neizpildes konstatējumam turklāt joprojām ir jāpiemīt materiāltiesiskai interesei, tostarp – lai nodibinātu pamatu atbildībai, kāda dalībvalstij var iestāties tās pienākumu neizpildes rezultātā attiecībā pret citām dalībvalstīm, Savienību vai privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1973. gada 7. februāris, Komisija/Itālija, 39/72, EU:C:1973:13, 11. punkts).
- 67 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru pēc tam, kad bija galīgi beidzies Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposms, Komisijai vairs neesot intereses celt prasību, ir jāatgādina princips, kas ir nostiprināts Tiesas pastāvīgajā judikatūrā, saskaņā ar kuru Komisijai nav jāpierāda intereses celt prasību pastāvēšana, nedz arī jānorāda pamatojums, kas to mudinājis celt prasību par pienākumu neizpildi (spriedums, 2016. gada 3. marts, Komisija/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, kā norāda Polijas Republika, ka situācijā, kurā prasība tika celta brīdī, kad pienākumu neizpilde praktiski vairs nepastāvēja, jo ar jaunām Savienības tiesību normām tika aizstātas tās, kuru pārkāpums tika apgalvots, Tiesa ir norādījusi, ka, atkāpjoties no šī sprieduma iepriekšējā punktā atgādinātā principa, tai – lai gan tā nevar pārbaudīt lietderīguma apsvērumus, kas ir Komisijas celtās prasības pamatā, – ir jāpārbauda, vai prasība par valsts pienākumu neizpildi, kas attiecas uz rīcību pagātnē, ir prasība, kurai vēl ir “pietiekama interese” (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1970. gada 9. jūlijs, Komisija/Francija, 26/69, EU:C:1970:67, 9. un 10. punkts).
- 69 Tomēr ir jākonstatē, ka situācija, par kuru ir runa šajās pienākumu neizpildes procedūrās, nav īpašā situācija, uz kuru attiecas šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā judikatūra, ko raksturo Savienības tiesību normu, kuru pārkāpums tiek apgalvots, aizstāšana ar jaunām tiesību normām, kuras praktiski izraisa konkrētās pienākumu neizpildes izbeigšanos.

- 70 Turklāt un katrā ziņā šajā lietā Komisijas interese celt prasības nevar tikt apšaubīta. Proti, pirmkārt, argumentētajos atzinumos noteiktais termiņš beidzās datumā, kurā vēl pastāvēja pārmestā pienākumu neizpilde. Otrkārt, kā arī norāda ģenerāladvokāte secinājumā 105. punktā, šīs trīs lietas izvirza svarīgus jautājumus attiecībā uz Savienības tiesībām, tostarp jautājumu par to, vai un – attiecīgajā gadījumā – ar kādiem nosacījumiem dalībvalsts var atsaukties uz LESD 72. pantu, lai atstātu nepiemērotus lēmumus, kuri ir pieņemti uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, kuru obligātais raksturs nav apstrīdēts un kuri attiecas uz liela skaita starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšanu, ievērojot solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma starp dalībvalstīm principu, kas atbilstoši LESD 80. pantam attiecas uz Savienības politiku patvēruma jomā (pēc analogijas skat. spriedumu, 1970. gada 9. jūlijs, Komisija/Francija, 26/69, EU:C:1970:67, 11. un 13. punkts).
- 71 Līdz ar to iebildes par nepieņemamību, ar kurām tiek apgalvots, ka prasībām neesot priekšmeta un tās esot pretrunā LESD 258. pantā paredzētās procedūras mērķim, līdzīgi kā iebildes, ar kurām tiek apgalvots, ka Komisija neesot pierādījusi pietiekamu interesi celt šīs prasības, ir jānoraida.

Par iebildēm par nepieņemamību lietās C-715/17 un C-718/17 saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 72 Lietā C-718/17 Ungārija apgalvo, ka prasības par valsts pienākumu neizpildi esot nepieņemamas, jo Komisija, ceļot prasības tikai pret attiecīgajām trim dalībvalstīm, lai gan lielākā daļa dalībvalstu nav pilnībā ievērojušas pienākumus, kuri tām ir saistoši saskaņā ar Lēmumu 2015/1523 un/vai Lēmumu 2015/1601, esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu un tādējādi arī tai ar LESD 258. pantu piešķirto novērtējuma brīvību.
- 73 Lietā C-715/17 Polijas Republika izvirza būtībā tāda paša rakstura iebildi par nepieņemamību.
- 74 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

– Tiesas vērtējums

- 75 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai ir novērtējuma brīvība izlemt, vai ir lietderīgi celt prasību pret dalībvalsti, lai noteiktu, kuras tiesību normas tā ir pārkāpusi, un lai izvēlētos brīdi, kad tā uzsāks procedūru par pienākumu neizpildi pret to, un apsvērumi, kas nosaka tās izvēli, nevar ietekmēt šādas prasības pieņemamību (spriedums, 2017. gada 19. septembris, Komisija/Īrija (Transportlīdzekļa reģistrācijas nodoklis), C-552/15, EU:C:2017:698, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 76 Tiesa tādējādi jau ir nospriedusi, ka, ņemot vērā šo novērtējuma brīvību, tas, ka pret dalībvalsti netiek celta prasība par valsts pienākumu neizpildi, nav būtiski, lai varētu novērtēt pret citu dalībvalsti celtas prasības par valsts pienākumu neizpildi pieņemamību (spriedums, 2016. gada 3. marts, Komisija/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, 25. punkts).
- 77 Turklāt, kā Komisija atgādināja tiesas sēdē, Divpadsmitajā ziņojumā par pārcelšanu un pārmitināšanu Komisija bija nepārprotami norādījusi, ka pret dalībvalstīm, kuras vēl nebija pārcēlušas nevienu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, kā tas bija Polijas Republikas un Ungārijas gadījumā, un/vai kuras vairāk nekā gadu nebija uzņēmušās saistības attiecībā uz pārcelšanu no Grieķijas un Itālijas, kā tas bija Polijas Republikas un Čehijas Republikas gadījumā, Komisija varēja uzsākt procedūras par valsts pienākumu neizpildi, izņemot, ja tās nekavējoties vai vēlākais viena mēneša laikā sāktu uzņemt šīs saistības un veikt faktisku pārcelšanu.

- 78 Pēc tam 2017. gada 13. jūnija paziņojumā Eiropas Parlamentam, Eiropadomei un Padomei – Trīspadsmitais ziņojums par pārcelšanu un pārmitināšanu (COM(2017) 330 *final*) Komisija konstatēja, ka pēc tam, kad tā Divpadsmitajā ziņojumā par pārcelšanu un pārmitināšanu bija izteikusi aicinājumu, visas dalībvalstis, izņemot Polijas Republiku, Ungāriju un Čehijas Republiku, sāka regulāri uzņemties saistības gan saskaņā ar Lēmuma 2015/1523, gan saskaņā ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, un tā norādīja, ka tā tādējādi ir pieņēmusi lēmumu pret šīm trim dalībvalstīm uzsākt procedūras par valsts pienākumu neizpildi.
- 79 Šajā kontekstā Komisijas celtā prasība, ciktāl tā ir vērsta uz to, lai nodrošinātu, ka visas dalībvalstis – uz kurām attiecas no Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601 izrietošie pārcelšanas pienākumi un starp kurām nav Grieķijas Republikas un Itālijas Republikas – īsteno šos pienākumus, pilnībā iekļāvās ar šiem lēmumiem sasniedzamajā mērķī.
- 80 Proti, ir jāatgādina, ka slogs, ko rada Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētie pagaidu pasākumi, tā kā tie ir pieņemti uz LESD 78. panta 3. punkta pamata, lai palīdzētu Grieķijas Republikai un Itālijas Republikai labāk reaģēt uz ārkārtas situāciju, ko raksturo pēkšņs trešo valstu valstspiederīgo pieplūdums to teritorijā, principā ir jāpārdala starp visām pārējām dalībvalstīm atbilstoši solidaritātes un taisnīga atbildības sadalījuma starp dalībvalstīm principam, jo atbilstoši LESD 80. pantam šis princips attiecas uz Savienības politiku patvēruma jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, Slovēģija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 291. punkts).
- 81 Komisijas prasības līdz ar to konkrētajā gadījumā ir balstītas uz neitrālu un objektīvu kritēriju attiecībā uz Polijas Republikai, Ungārijai un Čehijas Republikai pārņemto pienākumu neizpildes smagumu un turpinātību, kuri, ņemot vērā tikko atgādināto Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 mērķi, ļauj šo trīs dalībvalstu situāciju nošķirt no pārējo dalībvalstu – tostarp dalībvalstu, kas nav pilnībā ievērojušas no šiem lēmumiem izrietošos pienākumus, – situācijas.
- 82 No minētā izriet, ka šajā lietā Komisija – pieņemot lēmumu uzsākt procedūru par valsts pienākumu neizpildi pret Polijas Republiku, Ungāriju un Čehijas Republiku, bet nevis pret citām dalībvalstīm – nekādi nav pārsniegusi novērtējuma brīvības, kas tai piemīt saskaņā ar LESD 258. pantu, robežas. Līdz ar to iebildes par nepieņemamību, ar kurām tiek apgalvots vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, ir jānoraida.

Par iebildi par nepieņemamību lietā C-718/17 saistībā ar tiesību uz aizstāvību pirmstiesas procedūrā pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 83 Lietā C-718/17 Ungārija pārmet Komisijai, pirmkārt, ka tā pirmstiesas procedūrā neesot ievērojusi šīs dalībvalsts tiesības uz aizstāvību, jo brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā noteiktais četru nedēļu termiņš atbildes sniegšanai esot bijis pārāk īss, nesaderīgs ar parasti noteikto divu mēnešu termiņu un tas neesot pamatots ar tiesisku ārkārtas situāciju.
- 84 Komisija it īpaši esot pārkāpusi Ungārijas tiesības uz aizstāvību, noraidot tās lūgumu pagarināt argumentētajā atzinumā noteikto termiņu atbildes sniegšanai.
- 85 Ungārija norāda, ka, tā kā Komisija tikai 2017. gada jūnijā – tāpat datumā, kas ir samērā tuvu Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposma beigām, – nolēma pret attiecīgajām trim dalībvalstīm uzsākt procedūras par valsts pienākumu neizpildi, tā pati esot izraisījusi steidzamību, uz kuru tā atsaucas. Pārmērīgi īsie termiņi atbildes sniegšanai un pirmstiesas procedūras pasteidzināšana esot izskaidrojama nevis ar to, ka pastāv reāla steidzamība, bet gar ar to, ka argumentētajā atzinumā Komisija par katru cenu vēl esot gribējusi noteikt konkrētajām dalībvalstīm atvēlēto termiņu, kurā tām ir jāizpilda savi pienākumi, paredzot, ka šis termiņš beidzas pirms minēto lēmumu piemērošanas

beigām 2017. gada septembrī, un lai novērstu, ka attiecībā uz to tiktu izvirzīta tās prasību nepieņemamība. Ar steidzamību, uz kuru atsaucas Komisija, arī neesot saderīgs apstākļi, ka šī iestāde cēla šīs prasības veselus četrus mēnešus pēc tam, kad bija beidzies argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš šo prasību celšanai.

- 86 Otrkārt, Ungārija pārmet Komisijai, ka tā neesot norādījusi tai pirmstiesas procedūrā pārņemto pienākumu neizpildi.
- 87 Ungārija šajā ziņā uzskata – lai gan savā prasības pieteikumā Komisija ir sniegusi īsu paskaidrojumu, norādīdama, kādēļ, tās ieskatā, Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta neizpilde nozīmē, ka nav izpildīts šī lēmuma 5. panta 4.–11. punkts, ar šo paskaidrojumu nav pietiekami, lai atspēkotu, ka procedūras par valsts pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā Komisija nav nepārprotami definējusi pienākumu neizpildi, kas ir šīs procedūras priekšmets.
- 88 Lai gan brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma motīvu daļā Ungārijai esot pārņemts vienīgi Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta pārkāpums, Komisija šīs vēstules un šī atzinuma secinājumu daļā ir izvirzījusi arī šī lēmuma 5. panta 4.–11. punkta pārkāpumu, neveikdama papildu analīzi.
- 89 Šo procedūras priekšmeta neprecizitāti izraisot arī tas, ka pirmstiesas procedūrā Komisija vairākkārt ir atsaukusies gan uz Lēmuma 2015/1523 pārkāpumu, gan uz Lēmuma 2015/1601 pārkāpumu, lai gan, tā kā Ungārija nav labprātīgi uzņēmusies saistības, tai neesot bijis pienākuma pārcelt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējus saskaņā ar pirmo no šiem abiem lēmumiem.
- 90 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

– *Tiesas vērtējums*

- 91 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pirmstiesas procedūras mērķis ir sniegt iespēju attiecīgajai dalībvalstij, pirmkārt, izpildīt savus pienākumus, kas izriet no Savienības tiesībām, un, otrkārt, efektīvi aizstāvēties pret Komisijas formulētajiem iebildumiem. Šīs procedūras pareiza norise ir būtiska LESD prasīta garantija ne tikai attiecīgās dalībvalsts tiesību aizsardzībai, bet arī lai nodrošinātu, ka iespējamās tiesvedības priekšmets būtu skaidri noteikts strīds (spriedums, 2017. gada 19. septembris, Komisija/Īrija (Transportlīdzekļa reģistrācijas nodoklis), C-552/15, EU:C:2017:698, 28. un 29. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 92 Ņemot vērā šos mērķus, Komisijai dalībvalstīm ir jādod saprātīgs laiks, lai atbildētu uz brīdinājuma vēstuli un lai izpildītu argumentētajā atzinumā minētās prasības vai, ja tas nepieciešams, sagatavotu savu aizstāvību. Lai noteiktu, vai piešķirtais termiņš ir saprātīgs, ir jāņem vērā visi lietas apstākļi, kas raksturo situāciju attiecīgajā lietā. Ļoti īsi termiņi ir pamatojami noteiktos gadījumos, it īpaši, ja ir nepieciešami steidzami līdzekļi pienākuma izpildei vai arī ja attiecīgajai dalībvalstij jau ilgi pirms procedūras uzsākšanas pilnībā ir bijis zināms Komisijas viedoklis (spriedums, 2001. gada 13. decembris, Komisija/Francija, C-1/00, EU:C:2001:687, 65. punkts).
- 93 Ir arī jāatgādina, ka saskaņā ar šā sprieduma 75. punktā jau minēto pastāvīgo judikatūru Komisijai ir jāizvērtē prasības pret dalībvalsti celšanas lietderība, jānosaka tiesību normas, kuras tā ir pārkāpusi, un jāizvēlas brīdis, kad tā pret šo valsti uzsāk procedūras par valsts pienākumu neizpildi, un apsvērumi, kas nosaka šo izvēli, nevar ietekmēt prasības nepieņemamību.
- 94 Konkrētajā gadījumā, pirmkārt, attiecībā uz iebildi par nepieņemamību, kas pamatota ar to, ka brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā noteiktie termiņi atbildes sniegšanai, kā apgalvots, bija pārāk īsi, no Komisijas ziņojumiem par pārcelšanu un pārmitināšanu nepārprotami izriet, ka šī iestāde bija nolēmusi procedūras par valsts pienākumu neizpildi uzsākt 2017. gada 15. jūnijā un 16. jūnijā, tātad samērā vēlā Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 divu gadu piemērošanas laikposma stadijā, kas

beidzās attiecīgi 2017. gada 17. septembrī un 26. septembrī. Šo lēmumu pamato tas, ka pirms šo procedūru uzsākšanas un pirms šī piemērošanas laikposma beigām minētā iestāde vēlējās dot pēdējo iespēju konkrētajām trim dalībvalstīm – kuras vai nu nebija vēl pārcēlušas nevienu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, vai arī vairāk kā vesela gada laikā nebija uzņēmušās nekādas saistības attiecībā uz pārcelšanu – izpildīt pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar minētajiem lēmumiem, uzņemoties formālas saistības un pārceļot starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējus vēlākais viena mēneša termiņā.

- 95 Turklāt šī izvēle uzsākt procedūru par valsts pienākumu neizpildi samērā vēlā Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 divu gadu piemērošanas laikposma stadijā šķiet pamatota, ņemot vērā faktu, ko Tiesa jau ir norādījusi, ka ievērojama skaita starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšana, kāda tā paredzēta Lēmumā 2015/1601, ir darbība, kura ir vienlaikus iepriekš nepieredzēta un sarežģīta un kurai, pirms tā rada konkrētas sekas, ir nepieciešams noteikts sagatavošanas un īstenošanas laiks, it īpaši attiecībā uz koordināciju starp dažādu dalībvalstu iestādēm (spriedums, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 97. punkts).
- 96 Līdz ar to, lai gan – ņemot vērā relatīvi tuvos Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposmu beigu datumus – 2017. gada maijā galu galā kļuva steidzami apsvērt, izmantojot procedūru par valsts pienākumu neizpildi, piespiest attiecīgās trīs dalībvalstis ievērot ar šiem lēmumiem tām noteiktos pienākumus saistībā ar pārcelšanu attiecībā uz šī piemērošanas laikposma atlikušo daļu, šīs steidzamības iemeslu nevar piedēvēt jebkādai Komisijas bezdarbībai vai novēlotai rīcībai, bet gan tas ir rodams apstākli, ka šīs trīs dalībvalstis ilgstoši atteicās reaģēt uz Komisijas atkārtotajiem aicinājumiem izpildīt šos pienākumus.
- 97 Komisija pavisam tiesiski saistībā ar savu novērtējuma brīvību attiecībā uz tā brīža izvēli, kad tā uzsāk procedūras par valsts pienākumu neizpildi, vispirms izsmēla visas iespējas, lai pārliecinātu attiecīgās trīs dalībvalstis veikt pārcelšanu un uzņemties oficiālas saistības, lai šīs dalībvalstis – ievērojot solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma starp dalībvalstīm principu, kurš saskaņā ar LESD 80. pantu reglamentē Savienības politiku patvēruma jomā, – pienācīgi varētu sniegt ieguldījumu ar Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601 faktiski sasniedzamā pārcelšanas mērķa izpildē, vienlaikus raudzīdamās, lai minētās dalībvalstis neizvairītos no prasības par valsts pienākumu neizpildi gadījumā, ja tās nolemtu atstāt bez ievēribas Komisijas pēdējo aicinājumu izpildīt savas saistības.
- 98 No tā izriet, ka konkrētajā gadījumā Komisija nav pārsniegusi šo novērtējuma brīvību.
- 99 Turklāt ir jānorāda, ka attiecīgās trīs dalībvalstis vismaz kopš 2017. gada 16. maija, kas ir Divpadsmitā ziņojuma par pārcelšanu un pārmitināšanu datums, tika informētas par Komisijas nodomu pret tām celt prasību par valsts pienākumu neizpildi, ja tās turpinās atteikties izpildīt Lēmumus 2015/1523 un 2015/1601.
- 100 Tāpat dalībvalstis bija pilnībā informētas par Komisijas nostāju krietni pirms pirmstiesas procedūras uzsākšanas 2017. gada 15. jūnijā un 16. jūnijā. Proti, Komisijas viedoklis attiecībā uz attiecīgajām trim dalībvalstīm pārņemto pienākumu neizpildi tām tika darīts zināms dažādās vēstulēs, kā arī vairākos ziņojumos par pārcelšanu un pārmitināšanu. Šajos apstākļos konkrētie četru nedēļu termiņi nevar tikt uzskatīti par tādiem, kas ir nesamērīgi īsi.
- 101 Turklāt nešķiet, ka šie brīdinājuma vēstulēs un argumentētajos atzinumos noteiktie četru nedēļu termiņi atbildes sniegšanai nebūtu ļāvuši konkrētajām dalībvalstīm pirmstiesas procedūrā lietderīgi izvirzīt aizstāvības pamatus pret Komisijas celtajiem iebildumiem.
- 102 Proti, savos iebildumu rakstos, atbildes rakstos uz repliku un iestāšanās rakstos konkrētās trīs dalībvalstis būtībā atkārtoti tos pašus argumentus, ko tās jau ir izvirzījušas savās atbildēs uz brīdinājuma vēstulēm un argumentētajiem atzinumiem.

- 103 Ir arī jānoraida specifiskāks Ungārijas arguments, saskaņā ar kuru Komisija nevarēja tai noteikt četru nedēļu termiņus atbildes sniegšanai un nevarēja tai atteikt pagarināt šos termiņus, jo tie esot beigušies 2017. gada vasaras periodā, kurā Ungārijas attiecīgās ministrijas samazinātam darbinieku skaitam bija jāsaņem atbilde ne tikai šajā lietā, bet arī divās citās lietās, kurās esot izvirzīti sarežģīti Savienības tiesību interpretācijas jautājumi, un tas esot prasījis ievērojamas pūles.
- 104 Vismaz kopš 2017. gada 16. maija, proti, Divpadsmitā ziņojuma par pārcelšanu un pārmitināšanu datuma, Ungārija zināja, ka gadījumā, ja tā turpinātu neīstenot Lēmumu 2015/1601, Komisija ļoti īsā laikā pret šo dalībvalsti plānoja uzsākt procedūru par valsts pienākumu neizpildi. Ungārija arī nevarēja nezināt, ka tad, ja šī procedūra tiks uzsākta, Komisija būs spiesta atvēlēt samērā īsus termiņus atbildes sniegšanai, lai nodrošinātu, ka pirmstiesas procedūru var izbeigt pirms šī lēmuma piemērošanas laikposma beigām 2017. gada 26. septembrī. Līdz ar to šai dalībvalstij konkrētajā gadījumā bija jāparedz pietiekami resursi, tostarp 2017. gada vasaras periodā, lai varētu atbildēt uz brīdinājuma vēstulēm un argumentētajiem atzinumiem.
- 105 Otrkārt, attiecībā uz apgalvojumu, ka pirmstiesas procedūrā Komisija ir neprecīzi formulējusi pret Ungāriju vērstos iebildumus, konkrētāk, attiecībā uz apstākli, ka saikne starp to pienākumu neizpildi, kas izriet no Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta, un to pienākumu neizpildi, kas izriet no šī lēmuma 5. panta 4.–11. punkta, esot paskaidrota tikai prasības pieteikumā un turklāt īpaši kodolīgi, ir jākonstatē, ka gan brīdinājuma vēstules, gan argumentētā atzinuma secinājumu daļā Komisija ir nepārprotami pārmetusi Ungārijai tai no Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta izrietošo pienākumu pārkāpumu un “līdz ar to” šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktā noteikto “pārējo pārcelšanas pienākumu” pārkāpumu.
- 106 Turklāt brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma motīvu daļā Komisija paskaidroja šo cēloņsakarību identiskā un pietiekami skaidrā formulējumā, norādot, ka Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktā paredzētās saistības ir uzskatāmas par “pirmo soli”, uz kura ir “būvēta” detalizēta un saistoša administratīvās sadarbības starp Grieķijas Republiku un Itālijas Republiku, no vienas puses, un pārcelšanas dalībvalstīm, no otras puses, procedūra, kuras mērķis ir īstenot starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšanu no divām pirmajām dalībvalstīm uz pārējām dalībvalstīm, un ka šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktā ir ietverta precīzu un secīgu tiesisko pienākumu virkne pārcelšanas dalībvalstīm.
- 107 Šajā ziņā ir jānorāda, ka starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju faktiskā pārcelšana, tos pārvietojot uz pārcelšanas dalībvalsts teritoriju, ir iespējama tikai, ja pirmajā pārcelšanas procedūras stadijā šī dalībvalsts ir uzņēmusies šādas saistības attiecībā uz noteiktu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju. Ja dalībvalsts, pārkāpjot gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, šādas saistības nav uzņēmusies, šāda pienākumu neizpilde noteikti izraisa katra šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktā noteikto secīgo pienākumu neizpildi saistībā ar cits citam sekojošiem posmiem procedūrā, kuras mērķis ir konkrēto pieteikumu iesniedzēju faktiskā pārcelšana, tos pārvietojot uz attiecīgās dalībvalsts teritoriju.
- 108 Līdz ar to Ungārija nevarēja nezināt acīmredzamo cēloņsakarību starp Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta pārkāpumu un šī lēmuma 5. panta 4.–11. punkta pārkāpumu.
- 109 Turklāt, lai gan ir taisnība, ka atsevišķos brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma motīvos, it īpaši tajos, ar kuriem tiek raksturots atbilstošais tiesiskais regulējums, Komisija ir atsaukusies ne tikai uz Lēmumu 2015/1601, bet arī uz Lēmumu 2015/1523, lai gan Ungārijai šis pēdējais minētais lēmums nebija saistošs, tomēr Ungārijai pārņemtais pienākumu neizpildes priekšmets šai dalībvalstij bija pavisam skaidrs, ņemot vērā visus šo brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma motīvus, lasot tos kopsakarā, un it īpaši tos, kuri attiecas uz Komisijas vērtējumu, kurā tā atsauca vienīgi uz Lēmumu 2015/1601. Turklāt gan brīdinājuma vēstules, gan argumentētā atzinuma secinājumu daļā Ungārijai tiek pārņemta vienīgi šī lēmuma nepildīšana. Līdz ar to nešķiet, ka atsevišķu prasības pieteikuma motīvu apgalvotā neprecizitāte būtu varējusi ietekmēt Ungārijas tiesības uz aizstāvību.

- 110 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Ungārijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību, ar kuru tiek apgalvots pirmstiesas procedūrā pieļauts tiesību uz aizstāvību pārkāpums, ir jānoraida.

Par iebildi par nepieņemamību lietā C-719/17 saistībā ar nepietiekamu precizitāti vai nekonsekvencēm prasības pieteikumā

– Lietas dalībnieku argumenti

- 111 Lietā C-719/17 – pēc tam, kad Tiesa Čehijas Republikai bija uzdevusi rakstveida jautājumu tiesas sēdes vajadzībām, – Čehijas Republika atbildē uz šo jautājumu apstrīdēja attiecībā uz to celtās prasības pieņemamību, pamatojoties uz to, ka prasības pieteikumā nav loģiski un precīzi izklāstīta tai pārmestā pienākumu neizpilde. Šajā ziņā tā norāda, ka prasības pieteikuma prasījumos nav minēts tai pārmestā pārkāpuma sākuma datums, savukārt gan brīdinājuma vēstules, gan argumentētā atzinuma prasījumos 2016. gada 13. augusts ir minēts kā pārkāpuma sākuma datums. Turklāt atsevišķos prasības pieteikuma motīvos kā šī pārkāpuma sākuma datums reizēm esot norādīts 2016. gada 13. maijs un reizēm – 2016. gada 13. augusts.

- 112 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

– Tiesas vērtējums

- 113 Ir jāatgādina, ka prasība ir jāizvērtē, ievērojot tikai tos prasījumus, kas ietverti prasības pieteikumā par lietas ierosināšanu (spriedums, 2010. gada 30. septembris, Komisija/Belģija, C-132/09, EU:C:2010:562, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 114 Turklāt no pastāvīgās judikatūras attiecībā uz Tiesas Reglamenta 120. panta c) punktu izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir pietiekami skaidri un precīzi jānorāda strīda priekšmets un izvirzīto pamatu kopsavilkums, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt pārbaudi. No tā izriet, ka galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem ir pamatota šāda prasība, pašā prasības pieteikuma formulējumā ir jānorāda loģiski un saprotami un ka prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande, C-395/17, EU:C:2019:918, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 115 Tiesa ir arī nospriedusi, ka atbilstoši LESD 258. pantam celtajai prasībai ir jāietver loģiski un precīzi iebildumi, lai dalībvalstij un Tiesai ļautu precīzi novērtēt norādītā Savienības tiesību pārkāpuma apmēru, kas ir obligāts nosacījums, lai minētā valsts vēlāk varētu izmantot savus aizstāvības līdzekļus un lai Tiesa varētu pārbaudīt, vai pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde (spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande, C-395/17, EU:C:2019:918, 53. punkts).
- 116 It īpaši Komisijas prasībā ir jābūt loģiski un detalizēti izklāstītiem iemesliem, kas tai ir radījuši pārlicību, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi kādu no Līgumos paredzētajiem pienākumiem. Līdz ar to pretruna tāda pamata izklāstā, ko Komisija ir izvirzījusi savas prasības par valsts pienākumu neizpildi pamatošanai, neatbilst minētajām prasībām (spriedums, 2016. gada 2. jūnijs, Komisija/Nīderlande, C-233/14, EU:C:2016:396, 35. punkts).
- 117 Konkrētajā gadījumā ir jākonstatē, ka, lai arī gan brīdinājuma vēstules, gan argumentētā atzinuma secinājumu daļā Komisija ir noteikusi, ka Čehijas Republikai pārmestā pārkāpuma sākuma datums ir 2016. gada 13. augusts, prasības pieteikuma prasījumos lietā C-719/17, kādi tie ir publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2018, C 112, 19. lpp.), kā šī pārkāpuma sākuma datums nav norādīts ne šis datums, ne arī kāds cits datums.

- 118 Līdz ar to prasības pieteikuma par lietas ierosināšanu prasījumos norādītajā Čehijas Republikai pārmestās rīcības aprakstā pašā par sevi ir pieļauta zināma neprecizitāte vai pretruna. Šie prasījumi varētu likt saprast, ka šī dalībvalsts ir pārkāpusi pienākumus, kas tai izriet gan no Lēmuma 2015/1523, gan no Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta visā šo lēmumu divu gadu piemērošanas laikposmā, lai gan netiek apstrīdēts, ka Čehijas Republika saistības attiecībā uz pārcelšanu saskaņā ar šīm tiesību normām ir uzņēmusies minētajā piemērošanas laikposmā, jo tā savas otrās un pēdējās saistības uzņēmas 2016. gada 13. maijā.
- 119 Tomēr, lai gan, ņemot vērā to, kas ir teikts šā sprieduma 113. punktā, šī neprecizitāte vai pretruna prasības pieteikuma lietā C-719/17 prasījumos ir nevēlama, ir jākonstatē, ka no prasības pieteikuma motīvu daļas pietiekami skaidri izriet – un tas ir arī apstiprināts replikas rakstā –, ka konkrētā pienākumu neizpilde, ko Komisija pārmet Čehijas Republikai, ir tas, ka tā kopš 2016. gada 13. maija vairs nav uzņēmusies saistības attiecībā uz pārcelšanu atbilstoši gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktam. Tā kā saskaņā ar minēto tiesību normu formulējumu šādas saistības ir jāuzņemas “vismaz ik pēc trim mēnešiem”, Čehijas Republikai pārmestās pienākumu neizpildes sākuma datums noteikti ir 2016. gada 13. augusts, kā Komisija tostarp to skaidri ir norādījusi gan brīdinājuma vēstules un argumentētā atzinuma secinājumu daļā, gan atsevišķos prasības pieteikuma motīvos.
- 120 No tā izriet, ka Čehijas Republika nevarēja pamatoti kļūdoties attiecībā uz pienākumu neizpildes, ko tai pārmeta Komisija, precīzu sākuma datumu un ka tā varēja faktiski izmantot savas tiesības uz aizstāvību saistībā ar šo pienākumu neizpildi (skat. pēc analogijas spriedumus, 2011. gada 5. maijs, Komisija/Portugāle, C-267/09, EU:C:2011:273, 28. punkts, un 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande, C-395/17, EU:C:2019:918, 57. punkts). Tāpat šajos apstākļos nepastāv nekāds risks, ka Tiesa lemtu *ultra petita*.
- 121 Līdz ar to ir jānoraida Čehijas Republikas izvirzītā iebilde par nepieņemamību, ar kuru tiek apgalvots, ka prasības pieteikums par lietas C-719/17 ierosināšanu ir nepietiekami precīzi vai nelogiiski formulēts.
- 122 Attiecībā uz lietu C-718/17 vēl ir jāuzsver – lai arī argumentētajā atzinumā Komisija par Ungārijai pārmestā pārkāpuma sākuma datumu ir noteikusi 2015. gada 25. decembri, prasības pieteikuma prasījumos, kādi tie publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2018, C 112, 19. lpp.), šajā ziņā savukārt nav minēts nekāds datums. Šajos apstākļos un tā kā izskatīšanai Tiesā nodotā strīda priekšmets ir noteikts argumentētajā atzinumā (skat. tostarp spriedumu, 1998. gada 18. jūnijs, Komisija/Itālija, C-35/96, EU:C:1998:303, 28. punkts un tajā minētā judikatūra), prasība, ciktāl tā attiecas uz Ungārijai pārmesto no Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. un 4.–11. punkta tai izrietošo pienākumu neizpildi kopš 2015. gada 25. decembra, šajā lietā ir pieņemama.
- 123 Ņemot vērā visu iepriekš minēto un arī iepriekšējā punktā norādīto precizējumu, ir jāsecina, ka visas trīs prasības par valsts pienākumu neizpildi ir pieņemamas.

Par lietas būtību

Par apgalvotās valsts pienākumu neizpildes faktisko pastāvēšanu

- 124 Ir jānorāda, ka saistībā ar tiesvedību par valsts pienākumu neizpildi, pamatojoties uz LESD 258. pantu, Komisijai, kurai ir jāpierāda apgalvotās valsts pienākumu neizpildes pastāvēšana, ir jāiesniedz Tiesai pierādījumi, kas nepieciešami, lai tā varētu pārbaudīt, vai ir notikusi minētā neizpilde, un Komisija nevar pamatoties ne uz kādiem pieņēmumiem (spriedums, 2010. gada 18. novembris, Komisija/Portugāle, C-458/08, EU:C:2010:692, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 125 Konkrētajā gadījumā Komisija pārmet, ka Polijas Republika no 2016. gada 16. marta, Ungārija no 2015. gada 25. decembra, kā arī Čehijas Republika no 2016. gada 13. augusta nav izpildījušas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav veikušas vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktu.
- 126 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka pienākums vismaz ik pēc trim mēnešiem uzņemties saistības attiecībā uz pārcelšanu ir noteikts Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktā identiskā formulējumā Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktam un ka vēlāki faktiskas pārcelšanas pienākumi ir noteikti Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktā būtībā identiskā formulējumā Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktam, un nelielajām atšķirībām minētā 5. panta 4. un 9. punktā nav nozīmes attiecībā uz šo trīs prasību pamatotības vērtējumu.
- 127 Otrkārt, kā jau ir norādīts šā sprieduma 107. punktā, pastāv acīmredzama cēloņsakarība, attiecībā uz kuru attiecīgās trīs dalībvalstis nevarēja pamatotī saņemt Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punkta un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkta pārkāpumu ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punkta un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punkta pārkāpumu.
- 128 Runa ir par secīgiem pienākumiem saistībā ar pārcelšanas procedūru tādējādi, ka gadījumā, ja netiek ievērots katra šī lēmuma 5. panta 2. punktā noteiktais pienākums, jo nav izpildītas saistības pārceļot noteikto skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, nav arī ievēroti katra minētā lēmuma 5. panta 4.–11. punktā noteiktie pienākumi, lai faktiski pārceļtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzējus, attiecībā uz kuriem dalībvalsts bija uzņēmusies saistības.
- 129 Ir jākonstatē, ka attiecīgās trīs dalībvalstis neapstrīd, ka tās 2017. gada 23. augustā, proti, argumentētajos atzinumos noteiktā termiņa beigās, nebija izpildījušas pienākumus, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā rezultātā ir jāuzskata par pierādītu, ka pastāv gan šo pienākumu neizpilde, kā arī līdz ar to tādu vēlāku pārcelšanas pienākumu neizpilde, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 4.–11. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 4.–11. punktu.
- 130 Šī pienākumu neizpilde turklāt nav apstrīdama, jo dažādajos ikmēneša ziņojumos par pārcelšanu un pārmitināšanu – par kuriem attiecīgās trīs dalībvalstis neapstrīdami bija informētas – Komisija ir sekojusi līdzī tostarp, kā norit Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētā pārceļšana no Grieķijas un Itālijas, šajos ziņojumos par katru pārceļšanas dalībvalsti norādīdama to starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju skaitu, attiecībā uz kuriem dalībvalstis bija uzņēmušas saistības, kā arī to starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju skaitu, kas ir faktiski tikuši pārceļti. Šie ziņojumi apliecina Komisijas apgalvoto un šā sprieduma 125. punktā atgādināto pienākumu neizpildes realitāti.
- 131 Čehijas Republikai pārmestā valsts pienākumu neizpildes pastāvēšana arī nepārprotami izriet no šā sprieduma 31. punktā minētās 2017. gada 5. jūnija Rezolūcijas Nr. 439, ar kuru šī dalībvalsts nolēma apturēt to pienākumu īstenošanu, kurus tā bija apņēmusies veikt Eiropadomes sanāksmē 2015. gada 25. un 26. jūnijā, kuri pēc tam tika oficiāli apstiprināti dalībvalstu valdību pārstāvju sanāksmē, kas sanāca Eiropadomē 2015. gada 20. jūlijā, un kuri tika ieviesti ar Lēmumu 2015/1523, kā arī to pienākumu īstenošanu, kas tai izriet no Lēmuma 2015/1601.
- 132 Tātad ir jākonstatē, ka Komisija ir pierādījusi attiecīgajās trīs tiesvedībās par valsts pienākumu neizpildi apgalvotās pienākumu neizpildes faktisko pastāvēšanu.
- 133 Šajos apstākļos attiecīgās trīs dalībvalstis izvirza virkni argumentu, kas pamatojot to, kāpēc tās nav piemērojušas Lēmumus 2015/1523 un 2015/1601. Pirmkārt, runa ir par argumentiem, kurus Polijas Republika un Ungārija izvirza, atsaukdams uz LESD 72. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 2. punktu, attiecībā uz dalībvalstu atbildību sabiedriskās kārtības uzturēšanā un valsts drošības

nodrošināšanā, un, otrkārt, – par argumentiem, kurus Čehijas Republika izvirza, atsaucoties uz apgalvoto pārcelšanas mehānisma, kāds tas paredzēts šajos lēmumos, disfunkciju un efektivitātes trūkumu.

Par aizstāvības pamatiem, kurus Polijas Republika un Ungārija ir izvirzījuši, pamatojoties uz LESD 72. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 2. punktu

Lietas dalībnieku argumenti

- 134 Polijas Republika un Ungārija būtībā apgalvo, ka konkrētajā gadījumā tās saskaņā ar LESD 72. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 2. punktu, kas tām piešķir ekskluzīvu kompetenci sabiedriskās kārtības un valsts drošības nodrošināšanai saistībā ar aktiem, kuri pieņemti brīvības, drošības un tiesiskuma telpas jomā, kas reglamentēta LESD V sadaļā, tiesiski varēja atstāt nepiemērotus tos sekundārajās tiesībās un tāād zemāka ranga tiesībās paredzētos pienākumus, kas izriet no Lēmuma 2015/1523 un/vai Lēmuma 2015/1601, kas ir tiesību akti, kuri pieņemti uz LESD 78. panta 3. punkta pamata un tāād ietilpst minētajā V sadaļā.
- 135 Šis dalībvalstis uzsver, ka tās, pamatojoties uz LESD 72. pantu, bija nolēmušas atstāt nepiemērotu Lēmumu 2015/1523 un/vai Lēmumu 2015/1601. Atbilstoši šo dalībvalstu veiktajam vērtējumam attiecībā uz risku, ko varētu radīt ekstrēmistiski noskaņotu un bīstamu personu, kas varētu veikt vardarbīgas, pat ar terorismu saistītas darbības, iespējamā pārcelšana uz šo dalībvalstu teritoriju, tās uzskata, ka pārcelšanas mehānisms, kāds tas ir paredzēts katra šī lēmuma 5. pantā un kādu to ir piemērojušas Grieķijas un Itālijas iestādes, neļaujot tām pilnībā garantēt sabiedriskās kārtības uzturēšanu un valsts drošības nodrošināšanu.
- 136 Šajā ziņā minētās dalībvalstis atsaucas uz vairākām problēmām, ar kurām tās ir saskārušās pārcelšanas mehānisma piemērošanā, tostarp attiecībā uz pārcelšanai paredzēto starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju identitātes un izcelsmes pietiekami drošu noteikšanu, kas ir problēmas, kuras pastiprināja Grieķijas un Itālijas valsts iestāžu sadarbības trūkums saistībā ar pārcelšanas procedūru, tostarp atsakot pārcelšanas dalībvalstu sadarbības koordinatoriem iespēju noturēt pārrunas ar attiecīgajiem pieteikumu iesniedzējiem pirms to pārcelšanas.
- 137 Polijas Republika it īpaši uzskata, ka LESD 72. pants neesot tāda tiesību norma, ar kuru var apstrīdēt Savienības tiesību akta spēkā esamību. Tieši pretēji, runa esot par noteikumu, kurš ir pielīdzināms kolīziju normai un saskaņā ar kuru dalībvalstu prerogatīvām sabiedriskās kārtības uzturēšanas un valsts drošības nodrošināšanas jomā ir primārs spēks attiecībā pret to pienākumiem, kuri izriet no sekundārajām tiesībām. Dalībvalsts varot atsaukties uz LESD 72. pantu, lai neīstenotu aktu, kas pieņemts saskaņā ar LESD V sadaļu katreiz, kad tā uzskata, ka pastāv kaut potenciāls risks sabiedriskās kārtības uzturēšanai un valsts drošības nodrošināšanai, par ko tai ir atbildība. Šajā ziņā dalībvalstij esot ļoti plaša novērtējuma brīvība un, lai tā varētu atsaukties uz LESD 72. pantu, tai esot jāpierāda vienīgi sabiedriskās kārtības uzturēšanas un valsts drošības nodrošināšanas riska ticamība.
- 138 Neizvirzot citu aizstāvības pamatu saistībā ar LESD 72. pantu, Čehijas Republika savukārt apgalvo, ka, pastāvot draudiem valsts drošībai, ko izraisītu, iespējams, ar reliģisko ekstrēmismu saistītu personu pārcelšana, būtu jānodrošina, ka katra pārcelšanas dalībvalsts var uzturēt savas valsts drošību. Šo valsts drošības uzturēšanu neesot bijis iespējams nodrošināt it īpaši tāādē, ka nebija pietiekamas informācijas par attiecīgajām personām un nebija iespējams organizēt pārrunas, lai pārbaudītu, vai konkrētie starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji nav uzskatāmi par draudu valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai pārcelšanas dalībvalstī.

Tiesas vērtējums

- 139 Tiesiskumā balstītā Savienībā uz tās iestāžu aktiem ir attiecināma likumības prezumpcija. Tā kā Lēmumi 2015/1523 un 2015/1601 no to pieņemšanas brīža bija saistoši Polijas Republikai un Čehijas Republikai, šīm dalībvalstīm bija pienākums ievērot šos Savienības tiesību aktus un tos pildīt visā to divu gadu piemērošanas laikposmā. Tas pats attiecas uz Ungāriju saistībā ar Lēmumu 2015/1601, kas ir akts, kurš ir saistošs šai dalībvalstij no tā pieņemšanas visa tā divu gadu piemērošanas laikposmā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 85. punkts).
- 140 Šo Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 saistošo spēku nekādi nemaina tas, ka Lēmuma 2015/1601 tiesiskumu Ungārija un Slovākijas Republika ir apstrīdējusi Tiesā saistībā ar prasībām atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu, proti, tiesvedībās, kurās Polijas Republika ir iestājusies šo abu dalībvalstu atbalstam. Neviena no šīm dalībvalstīm turklāt nav lūgusi nedz apturēt šī lēmuma izpildi, nedz Tiesai noteikt pagaidu pasākumus atbilstoši LESD 278. un 279. pantam, un tā rezultātā šīm prasībām atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 278. pantam nebija apturošas iedarbības (skat. pēc analogijas spriedumu, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija, C-620/16, EU:C:2019:256, 86. un 87. punkts).
- 141 Turklāt ar 2017. gada 6. septembra spriedumu Slovākija un Ungārija/Padome (C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631) Tiesa noraidīja šīs pret Lēmumu 2015/1601 vērstās prasības atcelt tiesību aktu, tādējādi apstiprinot minētā lēmuma likumību.
- 142 Konkrētajā gadījumā Polijas Republika un Ungārija, vienlaikus norādot, ka tās nevēlas aizbildināties ar Lēmuma 2015/1523 un/vai Lēmuma 2015/1601 prettiesiskumu saistībā ar LESD 72. pantu, apgalvo, ka šis pants abus šos lēmumus vai arī kādu no tiem tām ļāva atstāt nepiemērotu.
- 143 Šajā ziņā ir jāatgādina – lai gan saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm ir kompetence noteikt pienācīgus pasākumus, lai uzturētu sabiedrisko kārtību to teritorijā, kā arī lai nodrošinātu to iekšējo un ārējo drošību, no tā tomēr neizriet, ka šādi pasākumi tiek pilnībā izslēgti no Savienības tiesību piemērošanas jomas. Proti, kā Tiesa jau ir secinājusi, atkāpes, kas ir piemērojamas sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apdraudējuma gadījumos, ir paredzētas tikai LESD 36., 45., 52., 65., 72., 346. un 347. pantā, kas attiecas uz skaidri noteiktiem izņēmuma gadījumiem. No šiem pantiem nevar secināt, ka Līgumā ir paredzēts vispārējs izņēmums, saskaņā ar kuru no Savienības tiesību piemērošanas jomas tiek izslēgti visi pasākumi, kas veikti sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ. Ja, neraugoties uz Līguma noteikumu īpašajiem nosacījumiem, tiktu atzīts šāds izņēmums, tas varētu apdraudēt Savienības tiesību saistošo raksturu un to vienveidīgu piemērošanu (šajā nozīmē skat. tostarp spriedumus, 2009. gada 15. decembris, Komisija/Dānija, C-461/05, EU:C:2009:783, 51. punkts, un 2010. gada 4. marts, Komisija/Portugāle, C-38/06, EU:C:2010:108, 62. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 144 Turklāt LESD 72. pantā paredzētā atkāpe – tāpat kā tostarp LESD 346. un 347. pantā paredzētās atkāpes – saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 15. decembris, Komisija/Dānija, C-461/05, EU:C:2009:783, 52. punkts, un 2010. gada 4. marts, Komisija/Portugāle, C-38/06, EU:C:2010:108, 63. punkts).
- 145 No tā izriet – lai gan LESD 72. pantā ir noteikts, ka V sadaļa neiespaido to dalībvalstu pienākumu izpildi, kas attiecas uz sabiedriskās kārtības uzturēšanu un valsts drošības nodrošināšanu, tas tomēr nebūtu jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm tiek piešķirtas pilnvaras atkāpties no Līguma noteikumiem, tikai atsaucoties uz šiem pienākumiem (skat. pēc analogijas spriedumus, 2009. gada 15. decembris, Komisija/Dānija, C-461/05, EU:C:2009:783, 53. punkts, un 2010. gada 4. marts, Komisija/Portugāle, C-38/06, EU:C:2010:108, 64. punkts).

- 146 Sabiedriskās kārtības un valsts drošības uzturēšanas prasību tvērumu neviena dalībvalsts nevar noteikt vienpusēji bez Savienības iestāžu kontroles (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 11. jūnijs, Zh. un O., C-554/13, EU:C:2015:377, 48. punkts, kā arī 2018. gada 2. maijs, K. un H. F. (Uzturēšanās tiesības un apsūdzības par kara noziegumiem), C-331/16 un C-366/16, EU:C:2018:296, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 147 Dalībvalstij, kura atsaucas uz LESD 72. pantu priekšrocību, ir jāpierāda nepieciešamība izmantot šajā pantā paredzēto atkāpi, lai pildītu savus pienākumus sabiedriskās kārtības uzturēšanas un valsts drošības nodrošināšanas jomā (skat. pēc analogijas spriedumus, 2009. gada 15. decembris, Komisija/Dānija, C-461/05, EU:C:2009:783, 55. punkts, un 2010. gada 4. marts, Komisija/Portugāle, C-38/06, EU:C:2010:108, 66. punkts).
- 148 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka attiecībā uz Lēmumu 2015/1601 Tiesa 2017. gada 6. septembra sprieduma Slovākija un Ungārija/Padome (C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631) 307.–309. punktā jau ir noraidījusi Polijas Republikas kā personas, kas iestājusies lietā, argumentu, ka šis lēmums esot pretrunā samērīguma principam, jo tas neļaujot dalībvalstīm efektīvi nodrošināt pienākumu izpildi, kuri tām ir saistoši saskaņā ar LESD 72. pantu attiecībā uz sabiedriskās kārtības uzturēšanu un valsts drošības nodrošināšanu.
- 149 Proti, Tiesa konstatēja, ka Lēmuma 2015/1601 32. apsvērumā, kas turklāt ir izteikts identiski Lēmuma 2015/1523 26. apsvērumam, ir tostarp norādīts, ka visā pārcelšanas procedūras laikā līdz pat starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja faktiskai pārvietošanai būtu jāņem vērā valsts drošības un sabiedriskās kārtības apsvērumi un ka šajā kontekstā ir pilnībā jāievēro starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pamattiesības, tostarp attiecīgie noteikumi par datu aizsardzību (spriedums, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 307. punkts).
- 150 Tiesa arī atsauca uz Lēmuma 2015/1601 5. pantu “Pārcelšanas procedūra”, kura 7. punktā, kurš turklāt ir formulēts identiski Lēmuma 2015/1523 5. panta 7. punktam, ir paredzēts, ka dalībvalstis saglabā tiesības atteikties pārcelt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju vienīgi tad, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka viņš rada draudus to valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, vai ja ir nopietni iemesli piemērot Direktīvas 2011/95 12. un 17. pantā izklāstītos izslēgšanas noteikumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 308. punkts).
- 151 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka Lēmuma 2015/1523 5. panta 4. punktā un identiskā formulējumā Lēmuma 2015/1601 5. panta 4. punktā ir paredzēts, ka lēmumu neapstiprināt tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārcelšanu, kuru pārcelšanas mērķiem ir identificējusi Grieķijas Republika vai Itālijas Republika, pārcelšanas mērķa dalībvalsts var pieņemt vienīgi tad, ja ir pamatoti iemesli, kādi tie ir norādīti minētā 5. panta 7. punktā, proti, ja ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka konkrētais pieteikuma iesniedzējs rada draudus šo dalībvalstu valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai.
- 152 Katra šī lēmuma 5. pantā ietvertā mehānisma darbības kārtībā turklāt ir atspoguļoti šī sprieduma 143.–147. punktā atgādinātie principi, saskaņā ar kuriem LESD 72. pants kā tiesību norma, ar kuru ir paredzēta atkāpe, ir jāinterpretē šauri, un tādējādi ar to dalībvalstīm nav piešķirtas tiesības atkāpties no Savienības tiesību normām, vienīgi atsaucoties uz interesēm, kas ir saistītas ar sabiedriskās kārtības uzturēšanu un valsts drošības nodrošināšanu, bet tām ir noteikts pienākums pierādīt nepieciešamību piemērot šajā pantā paredzēto atkāpi, lai šajās jomās izpildītu savus pienākumus.
- 153 Tādējādi ir jākonstatē, ka Padome, pieņemot Lēmumus 2015/1523 un 2015/1601, ir pienācīgi ņēmusi vērā, ka dalībvalstīm ir jāizpilda pienākumi, kas tām ir saistoši saskaņā ar LESD 72. pantu, un attiecībā uz abiem pārcelšanas procedūras posmiem, kas seko saistību uzņemšanās posmam, ir reglamentējusi šo pienākumu izpildi, katra šī lēmuma 5. panta 4. un 7. punktā paredzot specifiskus nosacījumus.

- 154 Šajā ziņā attiecībā uz “nopietniem iemesliem” piemērot Direktīvas 2011/95 12. un 17. pantā paredzētās tiesību normas attiecībā uz “izslēgšanu”, proti, iemesliem, kuri saskaņā gan ar Lēmuma 2015/1523, gan ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 7. punktu ļāva dalībvalstij atteikties pārcelt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju, no Tiesas judikatūras izriet, ka attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde var atsaukties uz Direktīvas 2011/95 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā un šīs direktīvas 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izslēgšanas iemeslu, kas attiecas uz apstākli, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs ir izdarījis “smagu noziegumu”, vienīgi pēc tam, kad tā katrā konkrētajā gadījumā ir izvērtējusi tai zināmos precīzos faktus, lai noskaidrotu, vai pastāv nopietni iemesli uzskatīt, ka ieinteresētās personas, kura citādi atbilst kritērijiem, lai saņemtu bēgļa statusu, izdarītie nodarījumi atbilst šim izslēgšanas gadījumam, attiecīgā pārkāpuma smaguma novērtējumā veicot pilnīgu pārbaudi attiecībā uz visiem apstākļiem konkrētajā gadījumā (spriedums, 2018. gada 13. septembris, *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 48., 55. un 58. punkts).
- 155 Turklāt Tiesa norādīja, ka, lai gan Direktīvas 2011/95 12. un 17. pantā paredzētie izslēgšanas pamati ir izveidoti, balstoties uz jēdzienu “smags noziegums”, Direktīvas 2011/95 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā pamata izslēgšanai no alternatīvās aizsardzības statusa piemērošanas joma ir plašāka par piemērošanas jomu, kāda ir Ženēvas konvencijas 1. panta F daļas b) punktā un Direktīvas 2011/95 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajam pamatam izslēgšanai no bēgļa statusa. Lai gan izslēgšanas no bēgļa statusa pamats, kas paredzēts šajā pēdējā minētajā tiesību normā, attiecas uz smagu nepolitisku noziegumu, kurš ir izdarīts ārpus patvēruma valsts, pirms ieinteresētā persona tika uzņemta par bēgli, pamats izslēgšanai no alternatīvās aizsardzības, kas paredzēts Direktīvas 2011/95 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā, vispārīgāk attiecas uz smagu noziegumu, un tātad tas nav ierobežots nedz ģeogrāfiski, nedz laika ziņā, nedz pēc attiecīgo noziegumu rakstura (spriedums, 2018. gada 13. septembris, *Ahmed*, C-369/17, EU:C:2018:713, 46. un 47. punkts).
- 156 Tā kā tā dēvētajiem “pamatotajiem” iemesliem uzskatīt, ka konkrētās pārcelšanas dalībvalsts teritorijā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs rada “draudus valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai” – kas šai pēdējai minētajai dalībvalstij saskaņā gan ar Lēmuma 2015/1523, gan ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 4. punktu ļauj neapstiprināt Grieķijas Republikas vai Itālijas Republikas identificēta starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārcelšanu un atbilstoši katra šī lēmuma 5. panta 7. punktam atteikties pārcelt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju –, ir jābūt “pamatotiem”, nevis “nopietniem” un tā kā tie obligāti neattiecas uz jau izdarītu smagu noziegumu vai smagu nepolitisku noziegumu, kurš ir izdarīts valstī, kas nav patvēruma valsts, pirms ieinteresētās personas uzņemšanas bēgļa statusā, bet prasa vienīgi pierādījumus par “draudiem valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai”, šie iemesli nepārprotami atstāj plašāku novērtējuma brīvību pārcelšanas dalībvalstīm nekā nopietni iemesli piemērot tiesību normas attiecībā uz izslēgšanu, kas ir paredzētas Direktīvas 2011/95 12. un 17. pantā.
- 157 Turklāt ir jānorāda, ka gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 4. un 7. punkta formulējums atšķiras tostarp no tā, kā ir formulēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., un labojumi OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 27. panta 2. punkts, kurā ir prasīts, ka attiecīgā indivīda personiskajai darbībai ir jārada “faktiski, attiecīgajā brīdī esoši un pietiekami nopietni draudi, kas skar vienu no sabiedrības pamatinteresēm” attiecīgajā dalībvalstī. Līdz ar to jēdziens “draudi valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai” Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 iepriekš minēto tiesību normu izpratnē ir jāinterpretē plašāk, nekā tas ir interpretēts judikatūrā attiecībā uz personām, kurām ir tiesības uz brīvu pārvietošanos. Šis jēdziens tostarp var aptvert potenciālus draudus valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai (skat. pēc analogijas spriedumus, 2017. gada 4. aprīlis, *Fahimian*, C-544/15, EU:C:2017:255, 40. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, E. P. (Draudi sabiedriskajai kārtībai), C-380/18, EU:C:2019:1071, 29. un 32. punkts).

- 158 Tādējādi plašā novērtējuma brīvība kompetentajām pārcelšanas dalībvalstu iestādēm ir jāatzīst arī situācijās, kad tās nosaka, vai trešās valsts valstspiederīgais, kuru ir plānots pārcelt, ir uzskatāms par valsts drošības vai sabiedriskās kārtības apdraudējumu to teritorijā (skat. pēc analogijas spriedumu, 2019. gada 12. decembris, E. P. (Draudi sabiedriskajai kārtībai), C-380/18, EU:C:2019:1071, 37. punkts).
- 159 Šajos apstākļos, tāpat kā nopietnus iemeslus piemērot Direktīvas 2011/95 12. un 17. pantā paredzētās tiesību normas attiecībā uz izslēgšanu, arī pamatotus iemeslus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzskatīt par apdraudējumu valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai pārcelšanas dalībvalsts iestādes var izvirzīt tikai tad, ja pastāv saskanīgi, objektīvi un konkrēti pierādījumi, kas ļauj turēt aizdomās par to, ka attiecīgais pieteikuma iesniedzējs rada vai var radīt šādus draudus (skat. pēc analogijas spriedumu, 2019. gada 12. decembris, E. P. (Draudi sabiedriskajai kārtībai), C-380/18, EU:C:2019:1071, 49. punkts), un tikai pēc tam, kad šīs iestādes attiecībā katru pieteikuma iesniedzēju, kuru ir ierosināts pārcelt, ir veikušas tām zināmo faktu vērtējumu, lai noteiktu, vai, ņemot vērā visu konkrētajā gadījumā pastāvošo apstākļu visaptverošu vērtējumu, pastāv šādi pamatoti iemesli.
- 160 No minētā izriet, ka pārcelšanas procedūru kontekstā saskaņā gan ar Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 4. un 7. punktā paredzēto noteikumu pārcelšanas dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir atļauts atsaukties uz nopietniem vai pamatotiem iemesliem saistībā ar valsts drošības vai sabiedriskās kārtības uzturēšanu to teritorijā tikai pēc tam, kad katrā konkrētā gadījumā ir izvērtēts, vai attiecīgais starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs rada vai var radīt draudus tās interesēm. Šim noteikumam līdz ar to pretrunā ir tas – kā to arī būtībā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 223. punktā –, ka saistībā ar šo procedūru dalībvalsts vienīgi vispārējās prevencijas apsvērumu mērķiem un neizveidojot tiešu saikni ar konkrēto gadījumu kategoriski atsaucas uz LESD 72. pantu, lai pamatotu pienākumu, kas tām ir saistoši saskaņā ar Lēmumu 2015/1523 un/vai Lēmumu 2015/1601, īstenošanas apturēšanu vai pat pārtraukšanu.
- 161 Tas izskaidro, kādēļ gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punkts – kurš attiecas uz pārcelšanas procedūras pirmo posmu un kurā pārcelšanas dalībvalstīm bija paredzēts pienākums vismaz ik pēc trim mēnešiem norādīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju skaitu, kurus ātri var pārcelt uz to teritoriju, – piešķir beznosacījuma raksturu šim pienākumam un neparedzēja šim dalībvalstīm iespēju atsaukties uz apdraudējuma valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai šajā teritorijā pastāvēšanu, lai pamatotu šīs tiesību normas nepiemērošanu. Proti, tas, ka šīs procedūras sākuma stadijā nebija nekādas norādes par pieteikuma iesniedzējiem, kuri bija jāpārceļ uz attiecīgo dalībvalsti, padarīja neiespējamu jebkādu individualizētu vērtējumu par risku, ko viņi būtu varējuši izraisīt minētās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai vai valsts drošībai.
- 162 Vēl attiecībā uz grūtībām, ar kādām būtu saskārusies Polijas Republika, lai nodrošinātu valsts drošību vai sabiedrisko kārtību pārcelšanas procedūras posmos, kuri seko pēc tās saistību uzņemšanas 2016. gada 16. decembrī, ir jānorāda, ka tās attiecas uz Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 divu gadu piemērošanas laikposma sākumu.
- 163 Šajā ziņā ir jānorāda, kā jau ir atgādināts šā sprieduma 95. punktā, ka ievērojama skaita personu pārcelšanu, kāda tā ir paredzēta ar Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601, ir vienlaikus iepriekš nepieredzēta un sarežģīta darbība, kurai, pirms tā rada konkrētas sekas, ir nepieciešams noteikts sagatavošanas un īstenošanas laiks, it īpaši attiecībā uz koordināciju starp dažādu dalībvalstu iestādēm.
- 164 Turklāt, ja – kā norāda Polijas Republika un Čehijas Republika – gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 4. un 7. punktā paredzētais mehānisms būtu neefektīvs, tostarp Itālijas valsts iestāžu sadarbības trūkuma dēļ, šādas praktiskas grūtības nešķiet cieši saistītas ar minēto mehānismu un jebkurā gadījumā ir jārisina pārcelšanas labumguvēju dalībvalstu iestāžu un pārcelšanas mērķa dalībvalstu iestāžu savstarpējas sadarbības un uzticēšanās garā, kam ir jāprevalē, īstenojot katrā šī lēmuma 5. pantā paredzēto pārcelšanas procedūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 6. septembris, Slovākija un Ungārija/Padome, C-643/15 un C-647/15, EU:C:2017:631, 309. punkts).

- 165 Šajā ziņā ir jānorāda – no ziņojumiem par pārcelšanu un pārmitināšanu izriet, ka, lai gan Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposma sākumā faktiski pārvietoto starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju skaits bija relatīvi zems, pamatojoties tostarp uz to, ka vairākas dalībvalstis ievērojamā skaitā gadījumu atteicās pārcelt Grieķijas Republikas vai Itālijas Republikas identificētos starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzējus tostarp tā apdraudējuma dēļ, ko tie būtu radījuši to sabiedriskajai kārtībai un drošībai, šī problēma pakāpeniski kļuva mazāk nozīmīga un veikto pārcelšanu ritms kļuva stabilāks.
- 166 Tādējādi, kā izriet no astotā, vienpadsmitā un divpadsmitā ziņojuma par pārcelšanu un pārmitināšanu, pārcelšanas dalībvalstis zināmos apstākļos faktiski varēja veikt papildu, pat sistemātiskas drošības pārbaudes, tostarp noturot pārrunas, un attiecībā uz pārcelšanām no Itālijas tām no 2016. gada 1. decembra bija iespēja lūgt Eiropas Savienības Aģentūras tiesībaizsardzības sadarbībai (Eiropols) palīdzību, lai rīkotu šīs pārrunas ar mērķi izvairīties no tā, ka šīs pārbaudes nepamatoti turpinātu kavēt pārcelšanas procesu.
- 167 Turklāt attiecībā uz pārcelšanu no Grieķijas pārcelšanas dalībvalstīm kopš Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 stāšanās spēkā bija iespēja prasīt, lai pirms pārcelšanas drošības pārrunas noturētu pašu šo dalībvalstu policijas darbinieki.
- 168 Šie pasākumi papildināja noteikumu, kas jau bija paredzēts gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. pantā, lai nodrošinātu konkrēto personu identificēšanu, un tostarp šī panta 5. un 11. punktā, kuros bija noteikts pienākums noņemt pirkstu nospiedumus pirms un pēc pārvietošanas, kā arī tos pārsūtīt uz *Eurodac* centrālo sistēmu.
- 169 No tā izriet, ka Polijas Republika un Ungārija nevar balstīties uz LESD 72. pantu, lai pamatotu savu atteikšanos īstenot visus pārcelšanas pienākumus, kuri tām ir noteikti ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. un 4.–11. punktu un/vai Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. un 4.–11. punktu.
- 170 Tādējādi, kā to arī būtībā ģenerālvokāte ir norādījusi secinājumā 226. un 227. punktā, argumentācija, kas ir izvirzīta, pamatojoties uz LESD 72. panta un LES 4. panta 2. punktu, lasot tos kopsakarā, nevar atspēkot šo secinājumu. Proti, nekas nenorāda, ka šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzēto tādu būtisku valsts funkciju efektīva aizsardzība kā, piemēram, valsts drošības aizsardzība varēja tikt nodrošināta, vienīgi atstājot nepiemērotus Lēmumus 2015/1523 un 2015/1601.
- 171 Tieši pretēji, katra minētā lēmuma 5. panta 4. un 7. punktā paredzētais mehānisms, tostarp tā konkrētā piemērošana, kāda tā attīstījās praksē šo lēmumu piemērošanas laikposmos, atstāja pārcelšanas dalībvalstīm reālas iespējas aizsargāt savas ar sabiedrisko kārtību un valsts drošību saistītās intereses attiecībā uz katra starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja, kuru ir ierosināts pārcelt, individuālās situācijas vērtējumu, tomēr nekaitējot šo pašu lēmumu mērķim nodrošināt efektīvu un ātru ievērojama skaita pieteikumu iesniedzēju, kuriem acīmredzami ir nepieciešama starptautiska aizsardzība, pārcelšanu, lai atvieglotu nozīmīgo spiedienu, kāds skāra Grieķijas un Itālijas patvēruma sistēmas.
- 172 Līdz ar to aizstāvības pamati, kurus Polijas Republika un Ungārija ir izvirzījušas, pamatojoties uz LESD 72. pantu, lasot to kopsakarā ar LES 4. panta 2. punktu, ir jānoraida.

Par aizstāvības pamatu, ko Čehijas Republika ir izvirzījusi, pamatojoties uz Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētajam pārcelšanas mehānismam it kā piemītošo disfunkciju un efektivitātes trūkumu, tos piemērojot konkrēti

Lietas dalībnieku argumenti

- 173 Čehijas Republika apgalvo, ka tās lēmumu atstāt nepiemērotus Lēmumus 2015/1523 un 2015/1601 pamatojot tas, ka attiecībā uz pārcelšanas mehānisma konkrēto piemērošanu, kāds tas ir paredzēts šajos lēmumos, šis mehānisms izrādījās lielā mērā disfunkcionējošs un neefektīvs, tostarp tādēļ, ka Grieķijas un Itālijas iestādes sistemātiski pieļāva sadarbības trūkumus vai arī Grieķija un Itālija faktiski vispār nesadarbojās brīdī, kad notika saistību uzņemšanās attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus bija plānots pārvietot, pārceļšanu, par ko liecinot šī mehānisma zemie panākumi attiecībā uz kopējo faktiski veikto pārceļšanu skaitu.
- 174 Attiecībā uz draudiem sabiedrības drošībai, kas piemistu tādu personu pārceļšanai, kas, iespējams, ir saistītas ar reliģisko ekstrēmismu, būtu jānodrošina, lai katra pārceļšanas dalībvalsts varētu sevi pasargāt saskaņā ar LES 4. panta 2. punktu un, konkrētāk, – LESD 72. pantu. Šo principu arī atspoguļojot gan Lēmuma 2015/1523, gan Lēmuma 2015/1601 5. panta 7. punkts. Pārceļšanas mehānisms attiecībā uz tā konkrēto piemērošanu neesot nodrošinājis šādu sabiedriskās drošības aizsardzību tostarp tādēļ, ka neesot bijis pietiekamas informācijas par attiecīgajām personām un neesot bijis iespējams noturēt pārrunas drošības jomā, lai gan runa esot bijusi par nepieciešamiem nosacījumiem, lai pārbaudītu, ka šīs personas nerada draudus valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai pārceļšanas dalībvalstī.
- 175 No tā izrietot, ka pārceļšanas saistību uzņemšanās saskaņā ar katra šī lēmuma 5. panta 2. punktu esot bijis pilnībā formāls uzdevums, ar kuru netika īstenots ar minētajiem lēmumiem sasniedzamais faktiskas pārceļšanas mērķis.
- 176 Čehijas Republika tādējādi esot devusi priekšroku koncentrēt savas pūles efektīvākiem atbalsta pasākumiem nekā pārceļšanas pasākums, gan divpusējā līmenī, gan Savienības kontekstā sniedzot finansiālu, tehnisku un personīgu palīdzību visvairāk skartajām trešajām valstīm un dalībvalstīm, kas pirmās saskārās ar personu, kurām acīmredzami ir vajadzīga starptautiskā aizsardzība, masveida pieplūdumu.
- 177 Komisija nepiekrīt šiem argumentiem.

Tiesas vērtējums

- 178 Vispirms ir jāatgādina, kā jau ir norādīts šī sprieduma 31. punktā, ka 2017. gada 5. jūnijā Čehijas Republika pieņēma Rezolūciju Nr. 439, ar kuru šī dalībvalsts nolēma apturēt to pienākumu īstenošanu, kurus tā bija apņēmusies izpildīt Eiropadomes sanāksmē 2015. gada 25. un 26. jūnijā, kuri tika oficiāli apstiprināti dalībvalstu valdību pārstāvju sanāksmē, kas sanāca Eiropadomē 2015. gada 20. jūlijā, un kuri tika ieviesti ar Lēmumu 2015/1523, kā arī to pienākumu izpildi, kuri tai izriet no Lēmuma 2015/1601, “ņemot vērā ievērojamo situācijas pasliktināšanos attiecībā uz drošību [...] Savienībā un acīmredzamu pārceļšanas shēmas disfunkciju”. Netiek apstrīdēts, ka nevienā vēlākā brīdī minēto lēmumu attiecīgo piemērošanas laikposmu laikā Čehijas Republika nav atcēlusi šo apturēšanu.
- 179 Konkrētajā gadījumā Čehijas Republika savā aizstāvībā pret to vērstajā procedūrā saistībā ar valsts pienākumu neizpildi balstās uz apsvērumiem attiecībā uz disfunkciju un efektivitātes trūkumu, kas esot piemītis Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētajam pārceļšanas mehānismam tā konkrētajā piemērošanā, tostarp specifiskam mehānismam, kas paredzēts katra šī lēmuma 5. panta 4. un 7. punktā,

ar kuru dalībvalstīm esot atļauts tās teritorijā aizsargāt valsts drošību vai sabiedrisko kārtību saistībā ar pārcelšanas procedūru, lai pamatotu tās lēmumu neīstenot pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar katra šī paša lēmuma 5. panta 2. un 4.–11. punktu.

- 180 Šajā ziņā, nekaitējot solidaritātes mērķim, kuru pauž Lēmumi 2015/1523 un 2015/1601, kā arī šo aktu obligātajam raksturam, nevar pieļaut, ka dalībvalsts var balstīties – turklāt šajā ziņā neatsaucoties uz līgumos paredzēto tiesisko pamatu – uz tās vienpusēju vērtējumu par pārcelšanas mehānismu, kas izveidots ar minētajiem tiesību aktiem, apgalvoto efektivitātes trūkumu vai pat disfunkciju, it īpaši attiecībā uz sabiedriskās kārtības uzturēšanu un valsts drošības nodrošināšanu, lai nepildītu jebkādu pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar šiem pašiem tiesību aktiem.
- 181 Ir arī jāatgādina, kā jau ir ticis uzsvērts šā sprieduma 80. punktā, ka pienākumi – kurus ietver Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētie pagaidu pasākumi, jo tie ir tikuši pieņemti saskaņā ar LESD 78. panta 3. punktu, lai palīdzētu Grieķijas Republikai un Itālijas Republikai labāk tikt galā ar pēkšņo trešo valstu valstspiederīgo pieplūdumu tās teritorijā, – principā ir jāsadala starp visām pārējām dalībvalstīm, ievērojot solidaritātes un atbildības taisnīga sadalījuma starp dalībvalstīm principu, kurš saskaņā ar LESD 80. pantu reglamentē Savienības politiku patvēruma jomā.
- 182 Turklāt nešķiet, ka šajos lēmumos paredzētajam pārcelšanas mehānismam, kā arī tostarp katra šī lēmuma 5. panta 4. un 7. punktā ietvertajam specifiskajam mehānismam piemistu praktiskas grūtības Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanā, uz kurām atsaucās Čehijas Republika, un saskaņā ar šā sprieduma 164. punktā atgādināto jebkurā gadījumā tās ir jārisina pārcelšanas labumguvēju dalībvalstu iestāžu un pārcelšanas mērķa dalībvalstu iestāžu savstarpējas sadarbības un uzticēšanās garā, kam ir jāprevalē, istenojot katra minētā lēmuma 5. pantā paredzēto pārcelšanas procedūru.
- 183 Tādējādi pārcelšanas mehānisma apgalvotais efektivitātes trūkums vai apgalvotā disfunkcija nav traucējusi pārējām dalībvalstīm regulāri uzņemties pārcelšanas saistības un efektīvi veikt starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšanu visā Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 attiecīgajā piemērošanas laikposmā un vēl izteiktāk šo laikposmu beigās, atbildot uz Komisijas aicinājumu ikmēneša ziņojumos par pārcelšanu un pārvietošanu padarīt intensīvāku pārcelšanas ritmu pirms minēto laikposmu beigām.
- 184 Turklāt vairākas Čehijas Republikas izvirzītās praktiskās problēmas ir saistītas ar jau šā sprieduma 95. un 163. punktā izvirzīto apstākli, ka personu ievērojama skaita pārcelšana, kāda tā paredzēta Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601, ir darbība, kura ir vienlaikus iepriekš nepieredzēta un sarežģīta un kurai, pirms tā rada konkrētas sekas, ir nepieciešams noteikts sagatavošanas un īstenošanas laiks, it īpaši attiecībā uz koordināciju starp dažādu dalībvalstu iestādēm.
- 185 Šajā ziņā ir arī jāatgādina, kā jau ir norādīts šā sprieduma 166. punktā, ka Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 piemērošanas laikposmā attiecībā uz pārcelšanas procedūru jau ir tikuši veikti noteikti pielāgojumi, lai reaģētu tostarp uz Čehijas Republikas minētajām praktiskajām problēmām. Tā tas ir arī attiecībā uz pārcelšanas dalībvalstu tiesībām veikt papildu drošības pārbaudes Grieķijā vai Itālijā pirms starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju pārcelšanas, kā arī no 2016. gada 1. decembra nodrošināto iespēju lūgt Eiropola palīdzību veikt šīs papildu drošības pārbaudes Itālijā.
- 186 Visbeidzot ir arī jānoraida Čehijas Republikas arguments, ka šī dalībvalsts ir devusi priekšroku atbalstīt Grieķijas Republiku un Itālijas Republiku kā dalībvalstis, kas pirmās saskārās ar migrāciju, kā arī atbalstīt vairākas trešās valstis, sniedzot palīdzību, kas nav pārcelšana.
- 187 Proti, tā kā kopš Lēmumu 2015/1523 un 2015/1601 pieņemšanas un to piemērošanas laikposmā šie lēmumi attiecībā uz Čehijas Republiku bija saistoši, šai dalībvalstij bija jānodrošina ar šiem lēmumiem noteikto pārcelšanas pienākumu izpilde neatkarīgi no tā, vai ir sniegta cita veida palīdzība Grieķijas Republikai un Itālijas Republikai, un pat ja šādas palīdzības mērķis arī bija mazināt spiedienu uz šo abu dalībvalstu, kas pirmās saskārās ar migrāciju, patvēruma sistēmām. Papildus ir jānorāda, ka noteikta

veida palīdzība tostarp bija noteikta ar minētajiem lēmumiem vai citiem Savienības līmenī pieņemtiem aktiem. Šāda palīdzība nekādā ziņā nevar aizstāt no Lēmumiem 2015/1523 un 2015/1601 izrietošo pienākumu īstenošanu.

188 No tā izriet, ka Čehijas Republikas izvirzītais aizstāvības pamats saistībā ar Lēmumos 2015/1523 un 2015/1601 paredzētā pārcelšanas mehānisma apgalvoto disfunkciju un efektivitātes trūkumu ir jānoraida.

189 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka:

- nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Polijas Republika kopš 2016. gada 16. marta nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar katra šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu;
- nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Ungārija kopš 2015. gada 25. decembra nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu;
- nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Čehijas Republika kopš 2016. gada 13. augusta nav izpildījusi pienākumus, kuri tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar katra šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu.

Par tiesāšanās izdevumiem

190 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī reglamenta 140. panta 1. punktam dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

191 Tā kā Komisija lietā C-715/17 ir prasījusi piespriezt Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Polijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus. Čehijas Republika un Ungārija, kuras ir iestājušās šajā lietā Polijas Republikas atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

192 Tā kā Komisija lietā C-718/17 ir prasījusi piespriezt Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Ungārijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus. Čehijas Republika un Polijas Republika, kuras ir iestājušās šajā lietā Ungārijas atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

193 Tā kā Komisija lietā C-719/17 ir prasījusi piespriezt Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Čehijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus. Ungārija un Polijas Republika, kuras ir iestājušās šajā lietā Čehijas Republikas atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **Lietas C-715/17, C-718/17 un C-719/17 apvienot sprieduma taisīšanai.**
- 2) **Nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Polijas Republika kopš 2016. gada 16. marta nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Padomes Lēmuma (ES) 2015/1523 (2015. gada 14. septembris), ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā, 5. panta 2. punktu un Padomes Lēmuma (ES) 2015/1601 (2015. gada 22. septembris), ar ko nosaka pagaidu pasākumus starptautiskās aizsardzības jomā Itālijas un Grieķijas labā, 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar katra šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu.**
- 3) **Nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Ungārija kopš 2015. gada 25. decembra nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu.**
- 4) **Nenorādot regulāri un vismaz ik pēc trim mēnešiem pietiekamu skaitu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju, kurus var ātri pārcelt uz tās teritoriju, Čehijas Republika kopš 2016. gada 13. augusta nav izpildījusi pienākumus, kuri tai ir saistoši saskaņā ar Lēmuma 2015/1523 5. panta 2. punktu un Lēmuma 2015/1601 5. panta 2. punktu, kā arī līdz ar to nav izpildījusi vēlākus pārcelšanas pienākumus, kas tai ir saistoši saskaņā ar katra šī lēmuma 5. panta 4.–11. punktu.**
- 5) **Polijas Republika savus tiesāšanās izdevumus lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17 sedz pati, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus lietā C-715/17.**
- 6) **Ungārija savus tiesāšanās izdevumus lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17 sedz pati, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus lietā C-718/17.**
- 7) **Čehijas Republika savus tiesāšanās izdevumus lietās C-715/17, C-718/17 un C-719/17 sedz pati, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus lietā C-719/17.**

[Paraksti]